

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

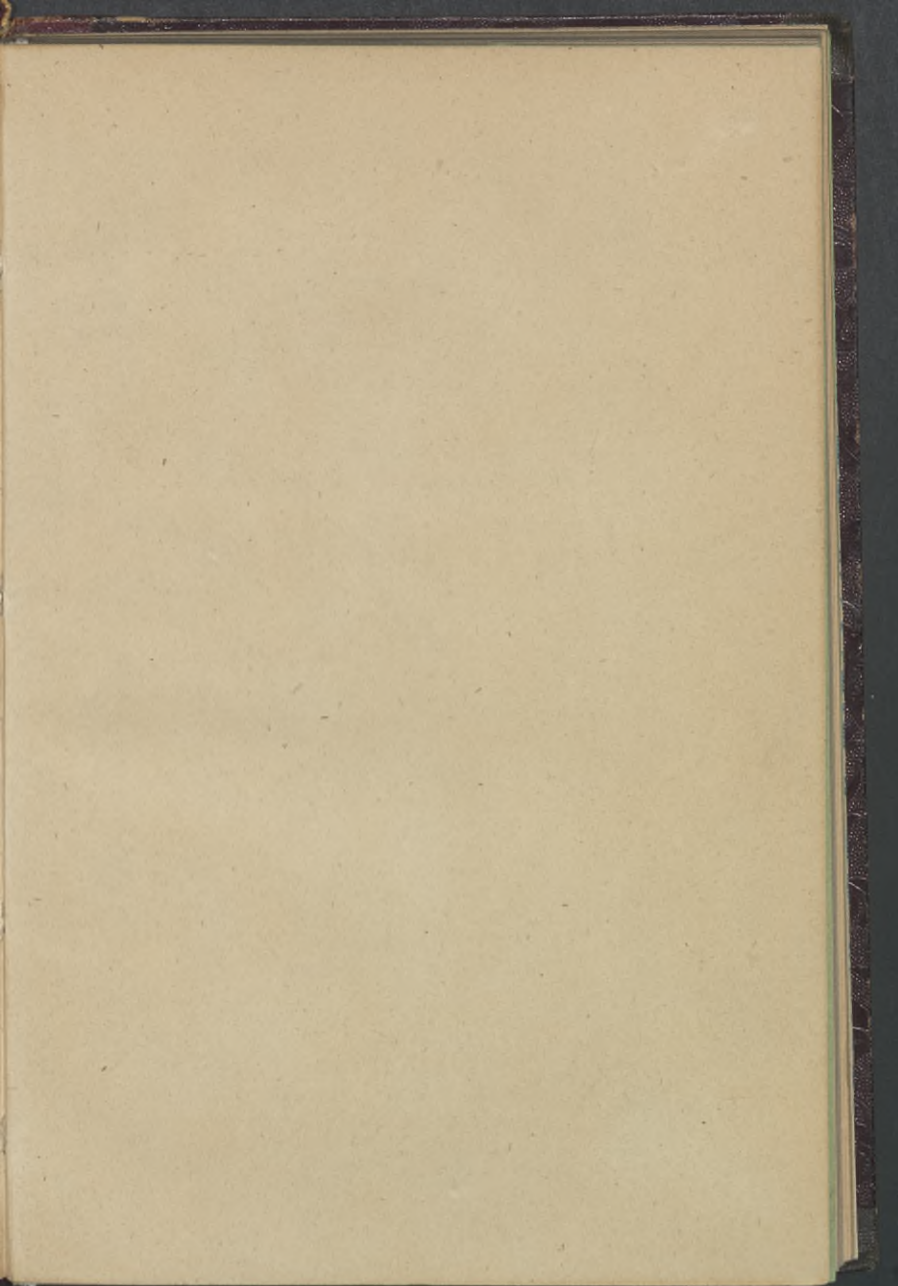
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

S. A. Magnus.

Religious
Jud.
Su.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

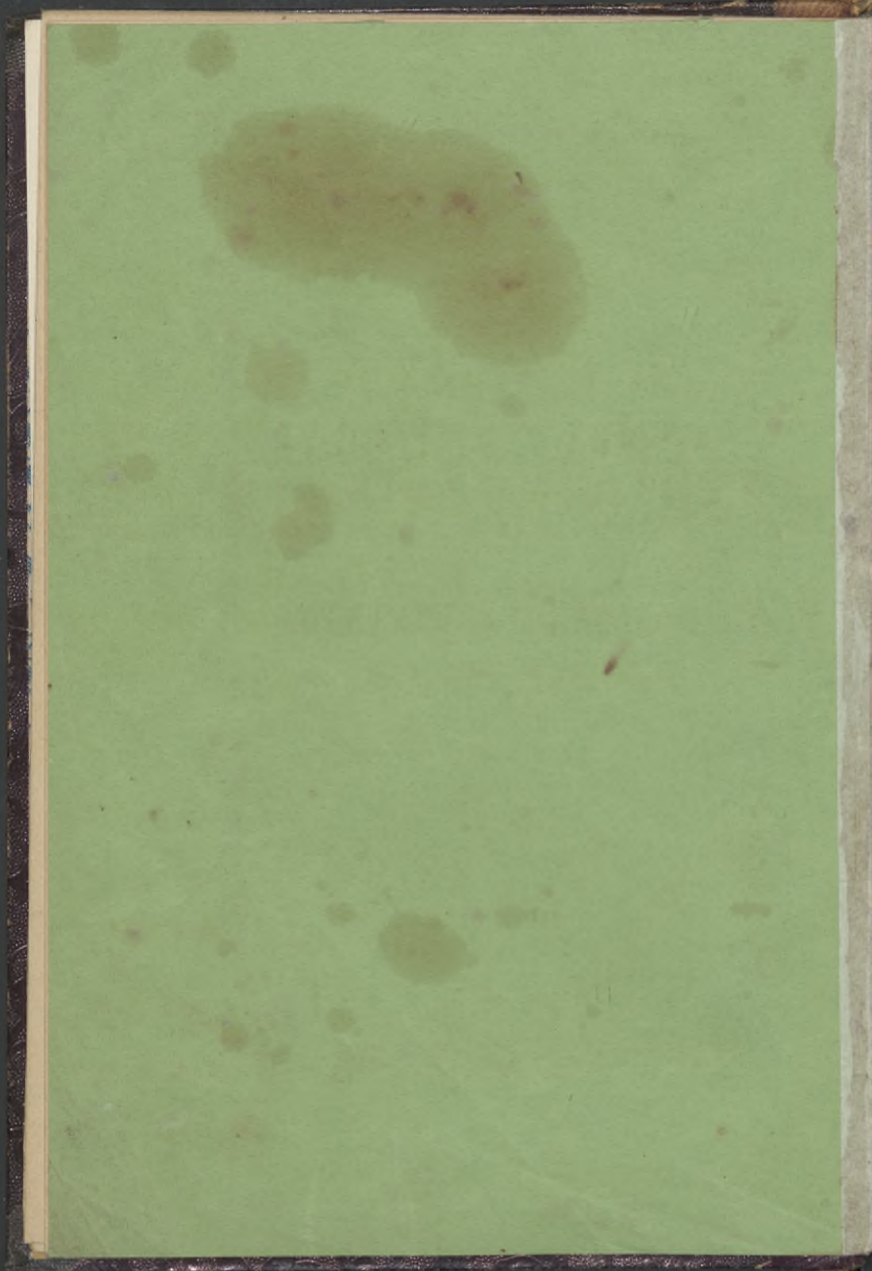
CHICAGO
1911

HUSLIGA
ANDAKTSÖFNINGAR

FÖR BEKÄNNARE TILL
MOSAISKA TROSLÄRAN.

GÖTHEBORG,
I KOMMISSION HOS N. J. GUMPERT.
1848.

[Gottfried Jacobsson]

HUSLIGA

ANDAKTSÖFNINGAR

FÖR BEKÄNNARE TILL

MOSAISKA TROSLÄRAN.

GÖTHEBORG,
I KOMMISSION HOS N. J. GUMPERT.
1848.

1870

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

TRYCKT HOS N. J. GUMPERT & COMP.

Förord.

Menniskans behof af att kunna, i det språk hvori hon tänker, äfven utgjuta sitt hjerta i bön till sin Skapare, har, längesedan erkändt, haft till följd, att i Tyskland, Frankrike, England, Danmark och troligen flere andra länder, böner blifvit dels från hebreiskan öfversatte, dels bearbetade, och dels författade på landets språk, till bruk för bekännare af Mossaiska läran.

Här i Sverige sakna vi helt och hållet en sådan andaktsbok på modersmålet; och denna brist har föranledt en enskild medlem af Mossaiska Församlingen i Götheborg att våga ett försök i den vägen, samt att, på begäran af flere medlemmar i Församlingen, låta det utgifvas i tryck, förnämligast till bruk för ungdomen af samma troslära.

Man har trott sig böra destohellre gå denna önskan till möte, som ingen anledning är till misströstan att försöket kunde framkalla ett mera omfattande arbete i samma riktning, af

någon som med värme för en god sak förenar den kunskap och förmåga som motsvarar ett sådant företag, och som kan deråt egna erforderlig tid.

Den lilla samlingen består af dels mer eller mindre fria öfversättningar från grundspråken och dels originaler, af hvilkas innehåll läsaren torde kunna bäst bedömma syftmålet.

Äfven äro några af Davids Psalmer i öfversättning bifogade, samt den bön för Konung och Fosterland som, vid offentliga Gudstjensten, förrättas hvarje Sabbats- och Högtidsdag, och slutligen några versar ur en århundraden gammal Elegie, hvars författare, sannolikt midt ibland Jerusalems ruiner, och påtagligen upprörd af de heliga historiska minnen som omgäfvade honom, sökte uttrycka sina känslor i "Zions klagan."

Götheborg i Maj 1848.

Innehåll.

	Sid.
Hymn	1.
Morgonbön	2.
Aftonbön	3.
Bön för Söndagen	5.
" " Måndagen	7.
" " Tisdagen	9.
" " Onsdagen	12.
" " Thorsdagen	14.
" " Fredagen	16.
" " Sabbatens ingång	18.
" " Sabbatsdagen	20.
" " Sabbatens utgång	23.
" " Sab. näst före Nymånadsdagen . .	25.
" " Befrielsefesten	27.
" " Laggifningsfesten	30.
" " Nyårsfesten	33.
" " Aftonen till Försoningsdagen . . .	37.
" " Försoningsdagens morgon	42.
" " " " förmiddag	47.
" " " " eftermiddag	50.
" " " " utgång	54.
" " Löfhyddofesten	58.
Trons hufvudstykke	61.
De 13 troselmenterna	62.
Bön, från Kaldeiskan	64.
Bön om ödmjukt sinne	65.
Bön, sammansatt af versar ur skriften . . .	66.
Bordsböner, före maten	67-69.
" " efter maten	69-71.

	Sid.
Aftonböner	71-72.
Morgonböner	73-74.
Bön för Konung och Fosterland	74.
Dauids Psalmer: Ps. 1	76.
" " " 8	77.
" " " 11	78.
" " " 15	79.
" " " 16	80.
" " " 19	82.
" " " 29	84.
" " " 67	87.
" " " 103	88.
" " " 104	91.
" " " 113	96.
" " " 114	97.
" " " 115	98.
" " " 116	100.
" " " 117	103.
" " " 118	103.
" " " 121	107.
" " " 145	108.
Zions klagan	113.

Hymn (*).

(Från Hebreiskan.)

*Gud, Verldens Herre, herrskat har
förinnan något skapadt var.*

*När med Hans "varde" allt blef gjordt,
då blef Hans allmakts namn ock spordt.*

*När allt hvad som är till, förgår,
Hans välde ensamt fortbestår.*

*Han var, Han är från evighet;
Han evigt blir, i herrlighet.*

*Han Enig är: med ingen Han
förbindas, sammanliknas kan.*

*Han början ej, Han slut ej har;
Hans kraft, Hans makt, stå evigt kvar.*

*Han är min Frälsare, mitt stöd,
min Gud, mitt värn uti all nöd.*

*Han är min tillflykt, mitt baner,
när hoppfullt Honom jag tillber.*

*Uti Hans hand befaller jag
min anda, både natt och dag;
och med min själ, min kropp också;
Gud är med mig, bort fruktan då!*

(*) Med den börjas den rituella Gudstjensten hvar morgon.

Morgonbön.

Allgode, himmelske Fader! Du som gifver den trötte kraft och stärker den utmatade; som skänker honom hvila under natten och låter honom om morgonen uppvakna till nytt lif, för att på nytt erkänna och tillbedja Din storhet, Din huldhet och Din Nåd; — också mig, svage varelse, sände Du en vederqvickande sömn; och uppväckte mig, utrustad med nya krafter att kunna fullgöra mitt värf. Derfor bör min första tanke, min första blick, mitt första ord vara, i tacksamhetsbön riktad till Dig, Fader i himmelen. Pris Dig, min Gud, för sömnens stärkande tröst; pris Dig, för kroppens återlifvande vid uppvaknandet. På Dig förtröstade jag mig då jag gick till hvila, anbefallte min själ i Din hand och somnade; och Du, o Herre, som icke sofver och icke slumrar (*), har vakat öfver mig, har, medan jag var medvetlös, utbredt öfver mig

(*) Ps. 121: 4. (†)

(†) Med Psalmeitationer menas alltid Dav. Psalmer.

Ditt beskydds vingar, så att ingen ofärd, ingen motgång, ingen störing mig träffade, och jag, med fröjd och glädje i hjertat, åter kan helsa den nya dagen och hela skapelsen, i kretsen af de kära mina. Så tag då emot första känslan af mitt tackuppfyllda hjerta, såsom morgonoffer, Dig till välbehag, o min skapare!

Bevara mig, nådige Gud, ifrån öfverträdelsens snaror och lastens förvillelser, att jag ej må förfalla till synd eller afvikelse; lär mig att i tro och undergifvenhet uppfylla de pligter Din lära föreskrifver, och de hvilka mitt värf mig ålägger; låt mig, genom renhet i sinne och i handling, blifva värdig Din välsignelse, och gif mig kraft och vilja att kunna bidraga till lof och förherligande af Ditt heliga namn, nu och alltid. Amen.

Aftonbön.

Milde Gud och Fader! Du hvars huldhet och Nåd uppehåller skapelsen och allt hvad som uppfyller den; Du som i så rikt mått utöser välgerningar öfver Dina dödliga barn; Du har åter i dag skänkt mig en lefnadsdag af Ditt oändlighetsförråd, och har

låt mig skåda verkningarne af Din allmakts underfulla kraft, som dagligen utbreder sig för våra svaga blickar. Du gaf mig helsa, föda, och allt hvad som eljest var mig behöf; o, så låt då den hyllning mitt Dig undergifna och tillgifna hjerta bringar, vara Dig ett välbehagligt aftnonoffer.

Från mitt innersta hjerta hembär jag Dig tack för allt hvad Din milda hand mig tilldelat, och med pröfvande blick på hvad jag i dag gjort och verkat, med uppriktig ånger öfver begångna förnärmelser mot mina pligter, och med fast föresats att bättra mig, vill jag, ödmjuk i mitt sinne, sluta denna dag och begifva mig till hvila, i Ditt namn, Herre min Gud, och med Ditt namn.

Låt mig tacka Dig, himmelske Fader, för de glädjestunder, de njutningar Du gifvit mig i dag; tacka Dig också för lidandets och bekymrens stunder; ty äfven dessa komma ifrån Din hand, och äro oss sända, genom Ditt outransakliga rådslag, såsom läkemedel för vår själ. O, låt min ånger öfver begångna felsteg och föresatserne till min bättring vara uppriktiga, fasta och orubb- ligo. Låt mig, gode Gud, somna med sjä- lafrid och ro; i frid, endrägt och enighet med alla menniskor, i undergifvenhet, för-

tröstan och hopp på Dig och Din oändliga fadersgodhet, allsmäktige Gud. Låt min hvila i denna natt få vara ostörd, stilla och lugn; låt Din milda hand bevaka, bevara och beskydda mig ifrån motgång, fara och ofärd, medan sömnen tillsluter mitt öga och nattens mörker omger mig. Låt mig med förnyade krafter uppvakna till förnyad verksamhet i lifvet, på det jag må kunna uppfylla pligterna af min kallelse, Dig och Ditt namn till ära och pris, och på det jag må glädas åt Din kärlek, Din Nåd och Ditt välbehag, nu och till evig tid. Amen.

Bön för Söndagen.

Evige, allsmäktige Gud! Du, af hvars ord skapelsen blef, hvars blick omfattar allt, hvars makt, vilja och fadersgodhet uppehåller allt; inför Dig vill jag i bön utgjuta mitt hjerta; hör mig, Fader i himmelen!

Hvar skall jag finna ord, värdiga att uppsändas till Dig, hvars herrlighets glans uppfyller himmel och jord; huru skall jag våga att till Dig upplyfta mitt öga, jag som är ett stoftets, syndens och flärdens barn, om icke medvetandet af min ringhet och förgänglighet visade mig Din gränslösa storhet

och evighet, hvilka att uppfatta och att värdigt prisa, mitt inskränkta förstånd ej försmår, min dödliga tunga är för svag.

Dock, Du har ju förkunnat i Ditt ord, att Du ej försmår ett ödmjukt och förkrossadt hjerta (*); Du har, o Herre, gifvit oss Ditt tröstrika löfte, att Du vill vara när alla dem som sanningsfullt anropa Dig(**); och med tillit till detta ord, detta löfte, nalkas jag Dig, i barnslig undergifvenhet, med full förtröstan att Du mig ej förkastar.

Det var på första dagen som Du skapade verlden af intet; på den, som Din allmakts vilja ordnade det förvirrade, på den, som Du lät mörkret försvinna och ljuset varda. Låt mig, o Gud, börja denna vecka i och med Ditt namn; bevara Du mig ifrån lidelsernas och sinnenas förvirrande råd, hvilka stoftets svaga barn, människan, är så lätt böjd att följa, och aflägsna Du mig ifrån den bana som beträdes af ondskan och lasten. Låt mig vandra redlighetens väg och utan qual, utan hård kamp, finna mitt dagliga bröd, och alla förnödenheter, genom Dig, o Herre, hvars milda hand är öppen för alla(***). Förskona och befria mig och alla

(*) Ps. 51: 19. (**) Ps. 145: 18. (***) Ps. 14: 15, 16.

de mina ifrån så stora sorger som nedtynga vårt hjerta, böja vårt mod och förslöa vårt sinne, att vi icke så, som vi böra, vörda och erkänna Din vishet och Din allmakt, som Du så herrligt i skapelsen uppenbarat och dagligen uppenbarar i naturen. Låt allt hvad som företages af mig och af dem, ske med förtröstan till Dig, och lyckligt slutas, Ditt namn till ära. Upplys mitt begrepps mörker och mitt förstånds dunkel, på det jag må vandra Din läras vägar, vara mina pligter trogen, uppfylla min bestämmelse här på jorden, och när stunden är kommen, uppnå mitt högre mål i himmelen, Dig till välbehag, nu och i evighet. Amen.

Bön för Måndagen.

Evige, min Gud! Du som var ifrån begynnelsen och som varar utöfver alla tidens slut, i evighet; Du, hos hvilken ord och gerning äro ett; hör mig då jag inför Dig bedjer, och vänd till mig Ditt öra, då jag framförer mitt hjertas önskningsar till Dig, min Herre och min Gud!

Vid skapelsens tid, var det på veckans andra dag som Din allmakt framkallade rymden, i det Du lät det tomma rummet blifva

en skiljevägg emellan de öfra och de undra vattnen; så att jorden blef fränskild vattnet. För svag är vår förmåga, för kortsynt och vanmäktigt är vårt förstånd, att rätt erkänna Din skapelses underverk; att helt uppfatta och rätt vörda Din allmakts oändlighet. I den minsta varelse ligger uppenbarad Din gränslösa storhet, o Gud, och det ringaste väsende vittnar om Din oändliga makt, o Herre, oss till en klar spegel, att i den lära känna vår vanmakt, vår förgänglighet och huru vi äro intet. Ditt pris kan ingen mun med ord uttala (*); det förvånade ögat kan endast höja sin blick till Dig, i stum beundran af Ditt verk; det ödmjuka hjertats känslor kunna endast till Dig uppsända ett stilla offer af sitt lof. O, låt Din oändliga huldhet, som är större och som omfattar mer än rymden, utsträcka sig äfven öfver mig; låt aldrig syndens eller lastens våg bryta in på mitt, utan Ditt stöd, vanmäktiga sinne, på mitt, utan Din hjälp, svaga hjerta, på min, utan Din ledning, obeslutsamma själ. Låt mig aldrig duka under för öfvermodets, sinnlighetens eller onda begärs makt, den der i mörker insveper människosjälens klarhet, och insöfver den i vårt

(*) Ps. 106: 2.

bröst knappt uppvaknade pligtkänslan. Bevara mig ifrån ofärd och olycka, de der så ofta förmörka lifvets korta stunder och förbittra våra lefnadsdagar, så att det svaga hjertat misströstar om hopp, och missledes i sin förtröstan till Din oändliga barmhertighet och godhet. Välsigna min flit, min möda och mitt sträfvande i redlighet, på det de må bringa mig och de mina den frukt vi deraf förvänta, gifva oss vårt dagliga bröd och fylla våra öfriga behof. Låt Din lära vara den bana på hvilken jag går, Din lag, den stig hvarpå jag vandrar, och låt min själs fullkomnande vara det högsta och yttersta mål hvarefter jag sträfvar, på det jag alltid må kunna utan blygd skåda tillbaka på mina hänsvunna dagar, och i rent medvetande, med fast lit till Dig, milde Gud, blicka framtiden till möte och slutligen finnas värdig att inträda i de saligas boning och finna nåd inför Dig, alltid. Amen.

Bön för Tisdagen.

Gud och Fader! Du som är grundkällan till all storhet, all höghet; som inbegriper all fullkomlighet; Du hvars förbarmande mildhet är outtömlig; som med en

enda blick öfverskådar alla verldar och uppehåller dem med en fläkt af Din anda; hör mig, då jag mig i bön till Dig vänder och låt Dig väl behaga hvad mitt hjerta tänker, hvad mina läppar tala (*).

Jag känner och vet huru ovärdig jag är att inför Dig framträda; mitt medvetande förkunnar mig, att jag inför Dig är ett intet; men, Du som är alla väsendens och alla varelsers Fader, Du, som så förbarmande skådar ned på den i stoftet krälände masken, på hvarje grässtrå på marken; som vederqvicker och uppfriskar dem med daggdropparne af Din nåd; Du vill också vara mig en mild och förbarmande Fader, Du vill ej förkasta min bön.

Det är i dag tredje dagen i veckan, och det var på skapelsens tredje dag som Du lät det torra landet framstå, och ur jorden uppväxa gräs och örter och träd af alla slag, de der innebära ämnen och frön till oändlig fortplantning. Rikt och gifmildt flöt allt detta ur Din allmakts hand; o, öppna den ock för mig, Ditt undergifna barn; afvänd sorg och bedröfvelse ifrån mig och de mina, torka från vårt öga bekymrets och grämelsens tår

(*) Ps. 19: 15.

och håll fjerran ifrån vårt bröst det vilda begärets och de omåttliga lidelsernas tärande låga. Låt dygden omgärda oss, som en skyddsmur, att osedig och orättrådig åtrå ej må tränga in på oss. Låt frid och förnöjsamhet framspira och trifvas i vårt hjerta, och gudsfruktan och fromhet der finna sin boning. Gif, o Gud, Din välsignelses trefnad åt våra händers verk och åt vår flits möda, på det vi må genom redligt förvärfvande ernå bröd till vår föda, kläder att oss omhölja, och allt hvad derutöfver är oss nödigt. Gif Din välsignelse till en ostörd sinnesro, så att hjertat i from glädje alltid må vara redo att erkänna Din storhet och Din allmakt, och vi, dag ifrån dag, må allt mer och mer närma oss den själsfullkomlighet vi så mycket efterlängta, och derigenom blifva allt mer förtjente af, allt mer värdige att tillbedja, lofsjunga och prisa Dig. Låt oss, o Fader i himmelen, fjerran ifrån syndens snaror och öfverträdelsens lockelser, städse vandra uppåt på lifvets väg, så att, då vi efter Ditt rådslag sluta den, vi må kunna beträda de saligas boning och blifva delaktige af Din nåd evinnerligen. Amen.

Bön för Onsdagen.

Oändlige, Högste Gud! Du hvars thron himlarne äro och som har jorden till Din fotapall (*); Du, för hvars glans och herrlighet förgängelsens hela rike förblindas; Du, som, omgifven af ljusets strålände prakt, (**)
bor i det höga, outransaklig, obegriplig och oupphinnelig för stoftets inskränkta blick; inför Dig, som skapade, som ledde och som leder allt hvad som är och lefver och verkar, inför Dig utgjuter jag mitt hjerta, i undergifven bön, att Du mig höra måtte, Oändlige.

Hvem bland dem som på Dig tro, finner ej sin själ upplyftad till Dig, min Gud, då han, på denna fjerde dag i veckan, ihågkommer att det var på skapelsens fjerde dag Ditt allmaktsbud framkallade ljuset och ställde det i himlarymden, och anordnade solens och månens och stjernornas gång, att genom dem tidens steg skola afmätas, och dagar, månader och år bestämmas. Du, som är ljusets Herre och skapare, sänd en mild och nådig blick ned till oss, som svagsynte vandra i förståndets töcken, och likt blinda,

(*) Jer. 66: 1. (**) Dan. 2: 22.

famla i andigt mörker. Vål har Du, för att skingra detta mörker, förlänat oss Din lära till sol, Din lag till måne och Dina bud till ljusstjerner (*); men — alltförmånga äro de förströelser som förleda den stoftburne att ej vandra i deras spår, och alltför talrika äro hindren som på vägen möta. Stof-tet tillgifven är vår själ, vid det jordiska är vår kropp fästad; och om icke Du upptänder gnistan i oss, om icke Du upplyser vårt inre, så äro vi mörkret, villan och misstagen till pris gifna.

Derför, o milde Fader! sänd oss Du upplysningens ljus; låt en gnista af Din nåd-sol leda oss på rättfärdighetens och fromhe-tens väg, så, som Dina föreskrifter det fordra, att vi aldrig må ifrån dem vika, hvarken till höger eller till venster (**). Låt Din fa-derliga mildhet och misskundsamhet lysa öf-ver oss, på det vi må finna allt hvad för vårt uppehälle är nödigt, utan qval och kränkning; ty det är ju Du som huldrikt öppnar Din hand och med fadersmildhet mättar allt hvad lif har (***). Utgjut öfver oss förnöjsamhetens milda ljus; gif oss fromt sinne, själalugn och renhet i hjertat; gif att

(*) Ordspr.B. 6: 23. (**) 5 MoseB. 5: 29. (***) Ps. 46: 16.

vi alltid må vara måttliga i begär, måttliga i önskningsar, och att vi alltid, Dig barnsligt tillgifne och undergifne, må med tacksamt hjerta emottaga hvad Din hand oss förunnar, och njuta det i ostördt lugn till själ och kropp. Låt Ditt anletes hulldhet och nåd lysa öfver oss, Herre och Fader i himmelen, nu, och då vi en gång, förklarade, upptagas i Din himmel, för evigt. Amen.

Bön för Thursdagen.

Evige Gud! Du hvares makt är öfver allt hvad högt och upphöjdt är, och som ändock med mildhetens blick i Ditt förbarmande öga skådar ned, och i outtömlig nåd hugsvalar allt hvad lif och tillvaro har; Du som ej låter hopp och förtröstan svikas (*) hos den som till Dig upplyfter sin blick och med sanning tillber Dig; hör ock mig, som till Dig höjer mitt öga och i hjertats andakt vänder min bön till Dig, allgode Fader, på denna femte dag i veckan.

Du har, på skapelsens femte dag, skapat och frambragt vattens alla djur, som med lif och förmåga att andas äro begåfvade,

(*) Ps. 71: 1.

ifrån minsta kryp intill största hafsdjur, samt den bevingade fåglen, som genomsväfvar rymden. Mig ock förlänte Du lifvets gåfva, och min själ gaf Du andans vingar, att den må kunna höja sig till att erkänna, vörda och beundra Din allmakts storhet. O, gif att jag alltid må rätt använda dessa gudomliga gåfvor; gif Ditt bistånd, att de må lära mig finna dygdens och rättfärdighetens väg, den väg Dina bud utstaka; gif att de må lära mig undfly synden, lasten, öfverträdelsen och all frestelse till orättfärdig gerning. Gif ock, milde förbarmande Fader i himmelen, mig och de mina, helsa, föda och allt hvad vårt uppehälle här på jorden tarfvar; ty allgod är Du, och vill ej att någon varelse skall hjälplös förgås. Låt Din mildhet och nåd styra oss och bringa välsignelse och trefnad i våra händers verk, så att allt hvad vi företaga må lända oss till nytta och fromma. Gif oss kraft och styrka i tron på Dig, och lär oss människokärlekens pligter, så att vi må efterkomma Din vilja, vara behaglige våra medmänniskor, och sålunda uppnå lifvets rätta mål och ärfva Ditt rike, o vår Fader, och vara när Dig i all evighet.

Amen.

Bön för Fredagen.

Himmelens och jordens Gud! Du som är verdens upphof, och genom hvars vilja skapelsen är till och består; Du, som har utstakat stjernornas bana och föreskrifvit planeterna deras kretslopp; som är öfverallt närvarande och allrådande; o att Du med Fadershuldhet och nåd ville upptaga min bön och ej tillsluta Ditt öra när jag Dig anropar.

Det är i dag veckans sjette dag, och det var på skapelsens sjette dag som Ditt ord framkallade ur jorden alla lefvande djur, från det minsta till det största, — på samma dag som Du skapade människan, den Du begåfvade med en fläkt af Din anda, med en själ, från Dig upprunnen. Du kallade henne att beherrska jorden, och hon var den herrliga slutsten hvarmed Du fulländade Ditt underfulla gudomliga mästerverk — skapelsen. Du har, Allsmäktige, utstyrt oss, framför andra varelser, med förnuftets gåfvor, med förståndets makt, att kunna skåda uppför på lifvets väg och att kunna närma oss det fullkomliga; o, så undandrag oss icke Din hjälp, utan led vårt sinne att vi må finna dygdens och rättfärdighetens väg,

och stärk oss, att vi modigt och kraftigt må uthärda på den, med orubblig fasthet. Låt ej förförelsens farliga band snärja oss, ej syndens lockande retelser förleda oss; ty svage äro vi om ej Din starka hand oss uppehåller, och vanmäktige och bräcklige äro vi, om Ditt bistånd oss ej stödjer. Rundt omkring oss lurar det ondans arga list, vi vandra städse vid förderfvets rand, fara hotar oss hvart ögonblick, om ej Din allmakts hand bevarar oss, om ej Din nåd skyddar oss. Vi bedje Dig ock, Fader i himmelen, att Du i dag och alltid ville gifva oss hvad vi hafva af nöden för att stilla våra kroppsliga behof, utan för stora vedermödor och besvär, sorger, qval och kraftuppoffringar, som förmörka och förkorta våra dagar och kunna blifva hinder för vår sträfvan, att uppnå vår jordiska banas rätta mål. Gif vår kropp helsa, vårt sinne glädje, vårt hjerta förnöjsamhet, att vi, i barnlig tillgifvenhet må emottaga hvad Din milda hand oss gifver, och njuta det i gudsfuktan och from sinnesro, utan missunsamhet eller afund mot andra och utan lusta att komma i besittning af hvad Din gudomliga vishet oss undanhåller. Gif att vi må älska våra medmeniskor och de oss, och låt oss, af godt hjerta

dela med den torftige och nödställde, så att vi, i vårt ringa mått, må efterlikna Dig, som i så gränslöst mått tilldelar välgärningar åt allt hvad Du skapat har. Gif, o Gud, att vi alltid må eftersträfva att vara värdige det företräde Du redan ifrån skapelsen gifvit oss, i det Du gjort oss till människor, begåfvade med en sjä utgången ifrån Dig, och i stånd att med Din hjälp, vid jordavandringens slut, åter ingå i Din himmel. Amen.

Bön vid sabbatens ingång, Fredags afton.

Evige Fader i himmelen! Du, som har skapat arbetsdagen och hvilodagen, stillheten, endrägten och friden, se med nådigt öga till mig, då jag, vid slutet af arbetsveckan, under hvilken Din gränslösa mildhet har uppehållit mig och de mina, framträder inför Dig för att med bön viga den snart ingående sabbaten, hvilken Du helgat, Ditt heliga namn till pris och ära.

Tag emot úr djupet af mitt hjerta, min barnsliga tacksamhet för allt hvad vi emottagit af Din milda hand, för all den huldhet Du oss visat, för all den välsignelse Du har låtit oss tillströmma. O, gif att, så, som vi iakttaga yttre ro, frid och ro

må i vårt inre taga säte; låt själens ro och andans frid råda i vårt bröst, på det vi må, i förtröstan på Ditt namn, fira denna dag med sorgfritt sinne och ett från bekymrens börda lättadt hjerta; på det vi må glömma de vedermödor, de besvär och det betryck hvori vi försättas af de verldsliga bestyr, som tillvägbringandet af våra förnödenheter under arbetsdagarne påkallar. Låt oss, i fast tillit till Din fortfarande hjälp, glädas åt denna dags sabbatsro, och i endrägt och huslig förnöjsamhet förtjusas åt Din skapelses underbara storhet. Låt oss, i det vi hemta kroppslig hvila efter utståndna mödor och besvärligheter, äfven finna hvila för själen, att hon må kunna vända sig till fromma och uppbyggliga betraktelser, från hvilka hon, genom lefnadsbestyren, så ofta afhålles; att vi må känna den väg på hvilken vi böra vandra och de pligter vi böra utöfva. Och så, som vi fira den ingående hvilans dag i frid och ro, Ditt namn till helgelse; så gif att dygdens och gudsfruktans frid och ro må bo i vår själ och i vårt sinne; så att vi, tillgifne Dig, Fader i himmelen, må äfven derigenom förbereda oss att en gång blifva delaktige af evig frid, evig sällhet i de saligas boning. Amen.

Bön för Sabbatsdagen.

Oändlige Gud, världens skapare! Du hvars allmakt utbredd himlahvalfvet och hvars öga genomskådar det omätliga djupet; Du, som sade, och det vardt, som befallte, och det stod der (*); Du som med en fläkt af Din anda påtryckte hela skapelsen fulländningens och fullkomlighetens prägel; hör mig i det jag gör mig redo att till Dig min bön uppsända.

Skapelsens hela verk, det herrliga och underbara mästerverket af Din hand, var fullkomnadt på sjunde dagen, och Du helgade denna, Sabbatens dag, till en högtid, bestämde den att vara hvilans dag och att frisas i ro (**). Förgäfves skall jag söka ord att rätt prisa Din storhet, Ditt majestät, Din kraft och Din allmakt, Du som förborgad bor i himlarnes höjd, omgifven af Din gudomliga herrlighets strålände glans. När jag skådar huru himlarne förtälja Guds storhet och firmamentet förkunnar Hans gerningar och Hans verk; huru den ena dagen säger den andra, den ena natten underrättar den andra, det ena tidsskiftet omtalar för

(*) Ps. 33: 9. (**) 1 MoseB. 2: 3.

det andra (*) huru utsägligt stor och mäktig Gud är; och när jag då tillika känner huru ordfattig och torftig jag är, huru jag, med stammande tunga och vanmäktiga läppar, knappt förmår frambringa ringaste del af det lof som Dig tillkommer; — ack, då sjunker mitt mod, då står jag förödmjukad och nedböjd inför Dig, Herre och Fader i himmelen. Och dock är detta vemodiga medvetande om egen svaghet och vanmakt, det enda som vi syndiga dödliga kunna bringa Dig, det bästa offer vi förmå frambara på altaret af vår gudsdyrkan, när offerlågan tändes af vår djupa andakts heliga eld; ty Du har ju förkunnat (**), att Du ej försmår ett ödmjukt hjerta. Låt därför allt hvad vi tänka, allt hvad vi göra, allt hvad vi verka, vara egnadt Dig, o Gud! Våra handlingar, om de företagas Dig till ära, — vår Sabbats ro och hvila, om de frisas Dig till pris, så finner Du behag i dem, Herre i himmelen; och detta Ditt välbehag skall vara högsta och enda målet för vår längtan och vår sträfvan.

Må Du därför, Evige, min Gud, med nådigt öga se, då vi på denna dag högtid-

(*) Ps. 19: 2, 3. (**) Ps. 51: 19.

ligt hvila våra händer efter hvardagens arbete, må Du med nådigt öga se huru vi aflåta ifrån verkdagarnes göromål i dag, och helga den, emedan Du, när skapelsedagarne voro tillända, har helgat och invigt dagen till ro och hvila. O, låt oss ock helga den, i det vi gudfruktigt använda den till vår själs nytta, i det vi efterkomma Dina bud och de pligter Din lära oss föreskrifver; på det vi ej må vara ovärdige och oförtjente af att hugnas med fyllnaden af Din välsignelse, glädas vid Ditt bistånd och Din hjälp. Gif oss, o Gud, sinneslugn och själaro, andans och hjertats frid, ro och frid inom vårt bröst, när det hotas af sinnenas och lidelsernas stormar, ro och frid i vårt inre, att onda begär ej må der hafva makt; gif oss den ro och den frid och det lugn som bo hos den dygdige, den gudfruktige och den gud tillgifne, den frid och ro som födes af en stilla, from, anspråkslös och fredad sabbatlig lefnad; låt i oss besannas: att "den rättfärdige skall grönska som palmen och frodas såsom Cedern på Libanon. Planterad i Guds hus, blomstrar han i Herrans förgårdar. Ännu i ålderdomen märgfull och frisk, drifver han nya skott" (*) — intill dess

(*) Ps. 91: 1.

vi, när vi tillryggalagt vår bana, återvända hem i den eviga fridens hamn, väl förberedde att upptagas bland de saliga, under Dina vingars beskydd (*), för att prisa Dig i evighet. Amen.

Bön vid Sabbatens utgång.

Du, min Gud, min hjälp och min tillflykt! till Dig står min förtröstan, och jag bäfvar ej. I Ditt namn och *med* Ditt namn vill jag sluta denna hvilans och helgelsens dag, och med dagen, den förflutna veckan, under hvilken Du nådrikt har låtit mig och de mina njuta af Din välsignelses outtömliga källa, allt hvad som var nödigt och nyttigt för själ och kropp. För allt detta goda, frambär mitt hjerta Dig, Herre och Fader i himmelen, sin undergifna och djupt kända tacksamhet, och Du, o Gud, förnimmer hvad hjertat säger, ty Ditt lof kan ej med ord uttalas, dödliga läppar sakna uttryck att rätt prisa Dig. Du pröfvar ock tanken och viljan; inför Dig gäller som handling det goda uppsåtet, det rätta sträfvet efter dygd, der krafter saknas att den

(*) Ps. 92: 13—15.

utöfva. Men, detta uppsåt, detta sträfvande, huru kunna de uppkomma, huru kunna de få rotfäste i oss svaga människor, hos hvilka synden alltid står för dörren, om icke Du, barmhertige Gud, dertill förhjelper oss, om icke Din starka arm är vårt stöd. Derför, o Herre! öppna för oss, vid den nya veckans början och framgent, nådens portar, och låt genom dem oss tillströmma, den rätta kunskapen, den rätta upplysningen, att vi må känna, erkänna och öfva det rätta och det goda, och undfly det orätta och det syndiga. Låt Gudsfruktan och dygd vara våra vägvisare, och gif, att vi ej vika if ån den bana på hvilken de oss leda. Gif oss, och underhåll i oss ett rent hjerta och ett rent sinne; gif oss förnöjsamhet, endrägt och frid; låt oss blifva delaktige af allmän broderlighet och människokärlek, så att vi må afundas ingen och ingen oss. Gif oss Din välsignelse och låt våra händers verk frodas under den (*). Bönhör oss, milde himmelske Fader, och förlän oss hvad oss nyttigt är för själ och kropp. Gif att vår vandel må bereda oss hopp att få räknas till de fromma och rättfärdiga, åt hvilka Du utlofvat: "och Herren skall gifva Dig efter

(*) Ps. 90: 17.

Ditt hjertäs önskan, och allt hvad Du dig företager gifver Han trefnad och framgång. Beslutar du något, så låter Han dig lyckas, och en mild ljusstråle upplyser alla dina vägar" (*). Ja, låt o Gud, Ditt himmelska ljus lysa öfver oss och lyckliggöra oss, nu och evinnerligen. Amen.

Sabbaten näst före nymånads- dagen.

Evige vår Gud, våra förfäders och all verdens Gud. Du har satt solen, månen och stjernorna, att bestämma tidens lopp, på det menniskan må kunna afmäta efter dagar, veckor, månader och år, den korta tidrymd för lifvet som henne är förunnad; på det hvarje tidskifte må tjena henne till råmärke och leda henne till att samvetsfullt betrakta huru mycket som redan förflutit af hennes tillvaro, huru hon användt detta förflutna till sitt sanna väl, huru hon bör sträfva att inhemta det försummade, ångra hvad hon syndat och bättra sig för det tillkommande(**).

Se ned till mig, milde allgode Gud, då jag med ödmjukt sinne mig till Dig vänder

(*) Ps. 37: 3, 4. Hiob, 22: 28. (**) Ps. 90: 12.

i denna dag, på hvilken nymånaden förkunnas ifrån den ort som är Dig helgad; se till mig, min Gud, och bönhör mig. Det förkunnande ropet manar mig att skåda tillbaka på den hänsvunna månaden med ånger och gudfruktig undergifvenhet. Den inre röst som Du, o Herre, inplantat i min själ, ropar till mig att öfverväga och pröfva mina gerningar och handlingar; att efterspana om de öfverensstämde med Dina gudomliga bud, om de motsvara Din lära. Men — o Gud! huru få äro våra dagar, huru snabbt för-rinner vår tid; kort som en nattväckt är vår bristfulla lefnad, inskränkt vår vandring, och vårt jordalif, huru flärdfullt och fåfängt är det ej inför Dig. I vanhelgd och synd tillbringa vi det, och sjelfva våra dygder, huru oskära äro de ej. Det försummade ögonblicket, — aldrig kunna vi inhemta det; den hänsvunna dagen är för alltid förlo-rad, — och utan Din allmacts bistånd, o Herre, sakna vi kraft att vända den ån-gerfulla blicken på det förfelade, brister oss förmåga att möta den kommande dagen med fast föresats att blifva bättre, renare och fullkomnare. Derfor höja vi vårt hjerta och vår andakt till Dig, o Gud, med tillförsigt och förtröstan, och bedja Dig att Du må

låta den ingående månaden lända oss till väl och välsignelse; att likasom den medförer ett omskifte i tiden, Du ock må omskapa vårt inre, oss till fromma och till sann bättring för vår själ; på det vi må aflägga allt hvad som i oss är syndigt och förderfligt, allt hvad som i vår vandel är orättfärdigt, allt hvad som i våra handlingar är felaktigt och osedigt; och vi i och med den, må börja en tadelfri, from och Dig behaglig lefnad. Gif, att den nya månaden må medföra ett förnyadt lif af sann gudsfruktan, frid, sinnesro, endrägt, glädje och välsignelse, ett lif fullt af innerlig tillgifvenhet till Din lära och Dina föreskrifter, att vi efter dem må rätta alla våra tankar och gerningar, till beredande af vår välgång här på jorden och i ett bättre lif, för att der prisa Dig evinnerligen. Amen.

Minnesfesten om befrielsen ur Egypten.

Allsmäktige Fader i himmelen! Dina vägar äro outgrundliga, outransakliga Dina anordningar. Du sårar och helar, Du fångslar och befriar, Du låter förtryckets bojar smidas och lossar dem, allt Dina barn till

fromma och för deras sanna väl; till Dig uppsänder jag min bön; hör mig o Gud, och tag emot hvad andakten Dig offrar på hjertats altar, och låt mitt ödmjuka sinnes innersta tankar vara Dig behagliga.

Lifligt höjer sig vår andakt vid minnet af den fest vi i dag fira, högt slår vårt hjerta vid åtankan af, att Du på samma dag, för årtusenden tillbaka, uppenbarade våra förfäder Din allmakt och Din allgodhet, vid att befria dem ur egyptiska trældomens fjettrar och att göra slut på det hårda slafveri som så länge hade tryckt Israel. Då ryckte Du Jacobs afkomma undan våldet och förtrycket och förde Dina barn ur afguderiets och heddomens länder, ledde dem till Dina saliggörande bud, till Din gudomliga Lära, för att låta dem blifva delaktige af timlig och evig lycksalighet, i den sanna tron på Dig, Himmelens Gud.

Vi fira i dag minnet af den tid då folket trolofvades af sin Gud. Frihet var den första brudskänk Du gaf det; — och hängifven förtröstan, from, innerlig, barnslig tillgifvenhet och tro af själ och hjerta, var den gengåfva dess kärlek offrade Dig. Ty så har Du, genom Dina sednare Profeter vittsordat Israels fromma tro: "Jag ihågkom-

mer din ungdoms tillgifvenhet, din brudlika kärlek, då du följde Mig till öknens ofruk-
bara land." (*) — "Dig har jag trolofvat
för alltid; jag har trolofvat dig genom dygd
och rätt, genom mildhet och förbarmande,
genom trohet har jag trolofvat dig; ty bör
du erkänna din Gud" (**).

Och denna underbara befrielses högtid
fira vi nu åter inför Dig. Tack, oändlig,
djupt känd tack vare Dig, o Herre i det
höga, att Du åter har låtit oss upplefva den,
välbehållne i tron, välbehållne till själ och
kropp! Förflutne äro årtusenden sedan denna
stora och underfulla tilldragelse, och allt ännu,
o Herre! lefver i ungdomligt friskt minne,
bilden deraf i våra hjertan; allt ännu upp-
tändas i dessa hjertan andaktens lågor till
högtidens ära, allt ännu står Ditt ord skrif-
vet i vårt inre, allt ännu drager vår tro på
Dig framför oss såsom en helig fana.

Derför, milde barmhertighets Gud, se
till oss och utbred öfver oss Din allmakts
skyddande vingar; ty fattige och tomhände
stå vi inför Dig; medan vår forntid, så rik
på heliga minnen, hade offer och tempel-
tjänst att förhöja glansen af denna fest, en

(*) Jerem. 2: 2. (**) Hos. 2: 19.

af de tre då alla män i Israel skulle framträda för Herren på det ställe Han dertill hade utsett (*). Åtanken af denna glans är allt hvad oss återstår; den förenar sig med minnet af de under och välgerningar som föranleda festen och som så högt påkalla vår tacksamhet och vår fröjd. Ja Du ende, evige Gud! sänd oss Din välsignelses glädje till denna Din högtid; låt den flyta hän i fridsamhet och endrägt, i menlös sinnesfröjd och glädje, så som Du, i Din fadergodhet utlofvat har. Låt oss blifva delaktige af den helgelse iakttagandet af Dina föreskrifter medförer; delaktige af den salighet som ur Din lära strömmar; delaktige af Din allgodhets rika mått; delaktige af Din gudomliga hjälp till fullkomlig renhet i hjertat; på det vi, med bekymmerfritt bröst, med sorgfritt sinne må, i barnslig fromhet och sannfärdighet, egna oss till att Dig tjena, frukta och vörda, och njuta sällhet på jorden och himmelsk frid och fröjd i ett bättre lif. Amen.

Laggifningens högtid.

Evige, oändlige Gud! Du ingaf menniskan en gnista af Din anda, meddelade ge-

(*) 5 MoseB. 16: 16.

nom den en skymt af Din vishet åt den dödlige, på det han, en Guds afbild, må kunna sträfva att efterlikna Dig i godhet och rättvisa, i mildhet och förbarmande, och sålunda blifva värdig att kallas en från Gud sänd varelse på jorden. Denna från Dig utsända gnista, lärer oss att uppfatta vigten af den högtid vi i dag fira, den gudomliga uppenbarelsens och laggifningens högtid; den dag på hvilken Herran Zebaot nedsteg på Sinai, då en stråle af Guds herrlighet lyste i Israel, då Herren visade, från Parans berg, sin storhet, omgifven af honom vigda myriader, och ur brinnande lågor förkunnade sin lag (*); — den lag som Moses oss bjöd, som han gaf till arfdel Jacobs hela församling (**). Då sågo folket och dess höfdingar himmelens underbara makt, och Israels förenade stämmar sågo Din höghet, Du verldarnas beherrskare. Då firade Gudomligheten en helig förmälningsfest med folket; då slöts ett evigt sällhetsförbund mellan himmelen och stoftets dödliga barn. Då blef oss uppenbaradt målet för vår tillvaro; ljus och klarhet spriddes öfver det högsta och betydningfullaste i lifvet. Det var lifsens träd

(*) 5 MoseB. 33: 2. (**) 5 Mose bok 33: 4.

som Du då oss gaf, och saliggörande är dess frukt, säll och lyckliggörande i tid och evighet. Ty hvad vore lifvet utan Din läras ledning, hvad värde egde vår varelse, om vi voro lemnade i villans dunkel, om vi ej hade Dina bud till rättesnöre, för att kunna vika undan förderfvets klippor och afvikelsens irrgångar, om ej Ditt ord lyste för oss som en klar sol på vår vandrings mörka stråt.

Derför, o Herre, nalkas vi Dig på denna dag, med glädje och vördnad, genomträngde af tacksamhet, af glödande innerlig tacksamhet för den saliggörande himmelsgåfva hvarmed Du, för årtusenden tillbaka, benådat oss. Ofta, alltför ofta, — vi vete och erkänne det — förgäte vi, i verdens tummel, denna Gudagåfvas herrlighet, öfverträda dess bud och förfalla i synd. Men tron på Dig, o Gud, väcker oss och stärker oss att anropa Din nåd och Din hjälp; och då, milde Förbarmare, låter Du trons upplifvande gnista i vårt bröst växa till en lysande fackla, som utbreder sitt sken på den väg vi böra gå, och, om vi följa den, viger vårt hjerta till ett ständigt tabernakel, hvori Ditt heliga ord förvaras. Ty, århundraden kunna förrinna, släkten komma och försvinna; men Dina bud

blifva oss en helgedom, och Din läras föreskrift en välsignelsens och sällhetens källa, nu och alltid.

Förunna oss, Herre i himmelen, Din faderskärlek; bistå oss i verldslifvets stormar; låt fröjd och frid, lycka och endrägt herrska i vår yttre omgifning, och själafrid och sinnesendrägt i vårt inre; — på det vi må kunna framträda inför Dig, alltid bättre, renare, frommare, mer luttrade, mer och mer värdige att lofprisa Dig; på det i oss må besannas Ditt kärleksfulla och tröstrika löfte: om ock bergen träda ur sina spår, om ock höjderna rubbas; Min kärlek viker aldrig ifrån Dig och Min freds förbund rubbas aldrig; säger Herren, Förbarmaren (*). Amen.

Nyårsfesten.

Allsmäktige Gud och Fader, Enige och all Enhets ursprung, rättfärdige och förbarmande Domare, öfverallt närvarande! Från Din himmelsthron skådar Ditt allseende öga våra tankar och våra gerningar, och rättvisa är den vägskål på hvilken de vägas, så att ingen kan skörda mindre frukt än hans verk

(*) Jes. 54: 10.

bär, ingen ringare lön än hansandel är värd. Men hvad vore vi, och huru kunde vi inför Dig bestå, om endast rättvisa vore det mått hvarmed Du oss mätte, om domen blefve så som vi förskyllt, lönen sådan som vi den förtjent? Förgäfvesskulle vi försöka att till Dig upplyfta vårt öga, om ej Din nåd och Din barmhertighet oss dertill förhjelpte; om ej vårt hopp om Din misskund upprätthölle oss. O, så låt då, milde Gud, denna Din nåd och Din barmhertighet bistå mig och stärka mig i det hopp, att Du vill förnimma mitt hjertas suckar, att Du vill bönhöra hvad jag med ödmjukt sinne frambär.

Åter har ett år fulländat sitt lopp, och basunen förkunnar oss, att ett nytt begynner. Basunens ljud ger oss tillkänna, att stunden är inne då vi inför Dig ihogkommas, prövas, ransakas och dömas, till döden eller till lifvet, till säll och lycklig eller till bekymmersam tillvaro. Vid medvetandet häraf, intränger basunens stämma djupt i mitt inre; den betydningfulla rösten manar mig till andakt och ånger; den återkallar i mitt minne förflutna stunder och framställer dem för min själs öga såsom närvarande. Den omtalar för mig mina misstag, mina felsteg och min olydnad mot Dig, min Gud, och mot Dina bud. Den ro-

par till mitt samvete och frågar: om jag ej afvikit ifrån den rätta vägen; om jag ej följt lidelsernas råd; om jag ej låtit mig förledas af jordisk flärd; om jag ej tillbedt fåfångans afgud? Basunens ljud påminner mig ock om uppenbarelsens heliga stund, då Du, allsmäktige, omstrålad af Din herrlighets glans, under basuners klang, nedsteg på Sinai, för att gifva Ditt folk saliggörande bud och lära, som skulle vara det ett rättesnöre hvarefter det borde, här i lifvet, vandra, och tjena Dig, och frukta Dig, och åstunda och eftersträfva att vinna timlig och evig lycksalighet. Och dock kunde jag förledas att afvika ifrån Din bana; — och dock kunde jag uraktlåta och öfverträda Dina föreskrifter.

Basunens ljud påminner mig om de tider då Israel, blomstrande som ett sjelfständigt folk, frade sina högtider på egen, helig fosterjord. Då förkunnade basunens toner, frihet för dem som i trälldom trånade samt manade samfundet till endragt och enighet. Israel vände sig ifrån sin Gud, gjorde hvad Honom misshagligt var, förföll till synd och föll i förderf, och af dess fordna glans återstår oss endast ett djupt rörande minne.

Basunens ljud påminner vidare, om det löfte som af Dina Profeter är gifvet, i hvilkas

böcker det heter: "och på den dagen skall basunens mäktiga stämman ljuda, och komma skola de som kringirra i landet Aschur och de som blifvit utstötta till Egypten, och tillbedja Herren på Hans heliga berg i Jerusalem (*).

Basunens ljud manar mig, slutligen, om den förkunnade yttersta Domens stora dag, på hvilken basuner skola ljuda i den vida rymden, för att uppväcka dem som i stoftet slumra; då Du, o Herre, skall öppna grafvens regler för att låta jorden gifva åter det som blifvit henne anförtrodt såsom pant, och Du, i Din helighet, skall döma öfver hela jordens krets efter rättvisa och mildhet.

Och likasom basunens ljud manar mig om denna heliga dags höga betydelse, så manar det mig ock om min egen ringhet och förgänglighet, om min svaghet och om mina synder; det uppmanar mig till undergifvenhet i din vilja, till ånger och till bättring; ty endast som ångerfull syndare vågar jag nalkas Dig, Fader i himmelen, med fast föresats att mig bättra, och med bön till Dig om kraft att blifva denna föresats trogen. Med Psalmistens ord utropar jag: var mig nådig Herre, i din mildhet; i Din oändliga barmhertighet,

(*). Jes. 27: 13.

utplåna min skuld (*); aftvå ifrån mig min skuld, och luttra mig ifrån min synd. Låt Din räddnings och Ditt bistånds sällhet blifva mig till del, och gif mig en bättre, en ren själ!

Låt basunens röst i dag vara mig och de mina och all Ditt folk, ett nådens rop, bådande försoning och sällhet; låt den vara oss ett rop som bådard befrielse ur förvillensens och misstagens fjättrar; låt den vara oss ett tecken som förkunnar lif, frid och välgång; låt den vara oss en oförgätlig maning till gudsfruktan och dygd; till en from, Dig barnsligt tillgifven och undergifven lefnad; till orubbligt fasthållande i tron på Dig, intill dess Du hemkallar oss, att förklarade inträda i Din himmel, till ett bättre, evinnerligt lif. Amen.

Aftonen till försoningsdagen.

Allsvåldige Domare! Himmels och jordens högste Beherrskare, helige och barmhertige Gud! Ditt majestät genomstrålar verlden, och Dig är intet förborgadt. Det som sker i höjden och det som sker i djupet, allt är för Dig uppenbart. Du sätter Dig att dömma hvad skapadt är; med sträng rättvisa den förhär-

(*) Ps. 51: 3, 4.

dade syndaren, men med mildhet den ång-
rande och botfärdige. O, sänd en nådens
blick åt mig, som med ångerfullt, botfärdigt
och förkrossadt hjerta höjer mitt rop till Dig,
barmhertige, i höjden dömande Gud. Helig
och vördnadsbjudande är den högtid som med
denna afton börjar; hög och helig bestämmel-
sen af den dag hvilken Du instiktat och in-
vigt att vara en ångrens, bättringens och för-
soningens dag. Helig andakt genombärfvar
min själ, i det jag för Dig framträder; ty mitt
inre säger mig att mina afvikelser äro många
och mina synders antal stort (*). Hvad kan
jag göra, o min Gud! hvad mer än bekänna
att jag öfverträdt Dina bud, att jag icke med
stadig fot vandrat på Din väg, att jag icke
lyssnat till Ditt ord, att jag icke har med all-
tid liflig tacksamhet erkänt Dina välgerningar,
icke har nog bemödat mig att öfva det rätta,
icke har nog sträfvat att aflägsna ifrån mig
hvad orätt är, icke har nog kufvat lidelserna
och begären, icke har nog skyndat med den
hjälp jag kunnat bereda, icke har med nog
undergifvenhet och tålmod utstått de pröf-
ningar Din hand mig sände, icke har i tron
och hoppet på Dig funnit nog upprättelse och
tröst. Jag har genom allt detta och mycket

(*) Esra 9: 6.

mer, förskyllt att Du vände Dig ifrån mig, o Gud; jag har genom mina synder upprest en skiljemur mellan Din nåd och mig; jag har genom min ohörsamhet förtjent att Din mildhet mig undandrogenes, att min bön ej nådde Ditt öra.

Nedböjd af denna bekännelse, och ångersfull, står jag, står i Ditt tempel Din menighet församlad, det tårfulla ögat riktadt mot himmelen, det beklämda hjertat undergifvet Ditt beslut, fullt af hopp och förtröstan på Din barmhertighet. Fordom offrades Dig, af vigd hand på vigda altar, syndaoffer, och ur den offrandes mun ljud, från templets allraheligaste rum, det sällhetsförkunnande ordet: Försoning; och den af hjertat ångrande lemnade andaktens och offrens boning, med lättadt fröjdfullt hjerta, försonad med sin himmelske Fader. Tempeltjenst och altar och offer äro försvunna; våra hjertan äro det enda rum der vi kunna bygga Dig altar, bekännelsen af våra synder är det offer vi kunna frambara, och brinnande ånger den låga som offret tänder. Och Du, rättvise, milde och faderlige Domare, Du vill ju icke syndarens undergång; Du vill ju att han skall återvända ifrån sin onda väg och lefva (*). Du vet ju

(*) Hesek. 33: 11.

ock, att vi, att vårt lif, vår rättfärdighet och vår dygd, utan Din hjälp, äro ett intet inför Dig (*); hör då hvad jag botfärdigt bekänner; hör det och straffa mig ej efter förtjenst; förbarma Dig och aftvä min skuld; luttra mig ifrån synd; gif mig ett rent hjerta och var mig nådig.

Ja, till Dig, Fader i himmelen, tar jag min tillflykt, och till Ditt evigt oföränderliga ord, i hvilket Du utlofvat oss tillgift och försoning på denna dag (**). Detta Ditt ord är, i vår fattigdom och hjälplöshet, stödet för vår tillförsigt, ankaret för vårt hopp, det enda som kan upprätta vårt böjda sinne, som kan ingifva mod åt vårt försagda hjerta. Det bjuder oss, detta ord, att tillbringa dagen utan kroppslig njutning — att fasta från afton till afton; och vi efterkomma detta bud, bringa Dig till offer vår försakelse, vår själs och vårt hjertas tillgifvenhet, vår vilja att aflåta ifrån synd. Vi hälle fjerran ifrån oss all tanke på jordiska ting och egna den åt pröfningen af våra handlingar, åt föresatsen att oss bättra, och att sålunda fira en helig dag, Dig, vår Gud, till ära, och vår själ till frälsning.

Allt hvad jag gjort, allt hvad jag under-

(*) Ps. 51: 3, 4. (**) 4 Mose Bok 16: 30.

låtitt emot Ditt bud, vill jag, så mycket som i min förmåga står, återkalla i mitt minne; vill inför Dig bekänna det; vill anropa Din mildhet; och vill, med fast uppsåt att ej mer förfalla i slik förvillelse, hoppas på din förlåtelse. Alla mina gerningar hvarigenom jag felat mot min nästa, hvarigenom jag gjort min medmänniska för när och kränkt henne, vill jag söka att ihågkomma; vill med sanning dem tillstå, gifva upprättelse och bemöda mig att vinna hennes tillgift och vänskap.

Alla dem, som tillfogat mig kränkning, som i ond afsigt mig skadat, vill jag af hela mitt hjerta förlåta. Bannlysa från mitt sinne vill jag all afund och ovänskap, allt hämdbegär och all missundsamhet; på det mitt hjerta må blifva värdigt att vara en Dig hängifven helgedom, der menlös ro, frid, en-drägt och människokärlek bo och trifvas.

Och Du, o Herre i himmelen, mild och nådig, tag emot den ångrandes ringa offergåfva! Du, o förbarmande Fader, gif kraft åt min vilja, gif styrka åt min föresats att jag den aldrig må uraktlåta, aldrig må förledas af världens fiänd att blifva den otrogen, utan städse omfatta den med sanningsfullt hjerta och med hela min själ, dagligen och stund-

ligen. Då skall Du, mildhetens Gud, låta Dig behaga min bön, och i Din barmhertighet uttala öfver mig försoningens ord; så att denna högtid må lända mig och de mina och all Ditt folk till sällhet och välsignelse, till lif och välgång, till hjertats renande, till själens upphöjande och saligblifvande. Låt mig, o Herre, sluta högtiden så som jag den begynt; sträfvande till bättring, till förädling, och låt detta sträfvande ej vara förgäfvets; men så, att jag, bättrad, luttrad, skuldfri och genom Din försoning pånyfödd, må efterkomma Din vilja här på jorden, och vid min lefnads slut upptagas, förklarad, i Din herrlighets eviga försoning.

Amen.

Försoningsdagens morgon.

Manad af denna heliga dags första morgonstråle, att anropa Dig, rättvise och barmhertige Domare och Fader i himmelen; manad att med andaktsfullt, Dig undergifvet hjerta förnya och fortfara i den syndabekännelse jag, vid högtidens ingång, gårdagens afton, inför Dig aflagt; upplyfter jag åter mina händer i bön till Dig, i bön om tillgift och försoning. O, att från Ditt him-

melska Domaresäte en stråle af Din mildhet mig nådde, att en daggdroppa af Din misskund vederqvickte och stärkte mitt förkrossade hjerta, så att med denna dags morgonrodnad (*), morgonrodnaden af min försoning må vara upprunnen, att solens första stråle må hafva bebådat mig en stråle af Din nådsol, ett budskap af Din gudomliga huldhet, ett budskap om bönhörelse och sällhet! O, att denna dag blefve mig hvad den är bestämd att vara: en nådens, en lyckliggörande, en från synd renande, en försoningens dag!

Intet morgonoffer, sådant som det bragtes Dig då Din helgedom glänste på Zions berg, hafva vi att för Dig frambara, o Herre; ingen rökelse kunna vi låta dofta till Din ära, o Fader i det höga; ty förstördt är templet och helgedomen är till en grushög vorden. Vi hafva ej annat att sätta i stället än bekännelse och andakt. Upplöst i vemod, med försagda och bäfvande hjertan står, botöfvande, Din församling inför Dig i dag, ångrande sin synd och sträfvande att på omvändelsens och bättringens altar offra Dig hela sin längtan, sin önskan, sin tillit

(*) Jes. 58: 8.

och sitt hopp. Den heliga morgonen har vaknat upp, och med den medvetandet af min skuld. Samvetets manande röst talar om min syndiga vandel och låter mig känna ångrens smärta och vanmakt. Om ock Du, o världens allsmäktige Domare, låter råda Din obegränsade nåd och mildhet; om ock Du, i Ditt oändliga långmod, dröjer med Din rättvisa straffdom öfver dem om hvilka Du vet att de icke äro annat än mull och aska, ett intet ifrån början, maskar och förgängelse till slut; — så anklagar mig dock mitt botkräfvande hjerta, min med ångest efter försoning längtande själ. Mitt bättre inre anklagar mig, att jag var motsträfvig Ditt ord och Din lära; att jag låtit mina svaga sinnen förleda mig att följa lidelsernas flärdfulla bländverk; att jag har felat uppenbart och i hemlighet; att jag lånt frestelsen ett villigt öra och ofta med trots och högmod afskuddade mig Dina föreskrifters tvång; att jag i tanke och handling har kränkt Ditt ord och halsstarrigt öfverträdde Dina heliga bud; att jag icke burit nog afsky för sedeslöshet, falskhet och lättsinne, icke har nog samt aktat mina läppar för bedräglighet, osannfärdighet och förtal, icke har nog bevarat mitt öga ifrån missunsamhet, ej

heller min fot ifrån att beträda orätt väg; att jag icke nog afhållit mig ifrån att kränka min nästa genom ord, gerning eller oförtjent hat. För allt detta anklagar jag mig sjelf, och ånger och samvetsqual tära mitt hjerta. Dock Du, Allahögste, i lof förherrligade från evighet till evighet, Du har sagt genom Din Profet: helig är Min thron och i höjden, men dem som ödmjuka och nedböjda äro, är Jag när, för att upplifva de nedböjdas sinne, för att vederqvicka de förödmjukades hjerta (*). Icke för alltid bortvänder Du Dig ifrån den dödlige, icke fortfarande varar Din onåd. Ett ögonblick varar Din vrede, men Din huldhet och mildhet hela åldrar. Var Du förtörnad för det vi felat genom syndig sträfvan, undandrog Du oss Din huldhet och tuktade oss för det vi i fräckhet vandrade med förstockadt hjerta; — så skådade Du nådfullt ned på vår bättringsväg, hugnade oss med Din himmelskt helande balsam, stärkte oss i våra föresatser till det goda, ledde oss på den nyvalda banan och uppfyllde med tröst och lugn vårt bekymrade och bedröfvade hjerta.

Jag känner, och erkänner ock, o Fader i himmelen, att vi icke kunna tillvinna oss

(*) Jes. 57: 15.

Ditt gudomliga välbehag, genom det vi undanhålla oss ifrån mat och dryck och all annan kroppslig njutning; ej heller genom det, att vi stå inför Dig med nedböjda hufvuden, lik säf som stormen brutit; ej heller derigenom, att vårt öga smälter bort i tårar; ej heller genom de böner våra läppar framstamma, lika litet som genom den grämlelse, hvarigenom kropp och själ försvagas.

Icke genom dessa yttre tecken allena, kunna vi inför Dig betyga vår sanna ånger, vår uppriktiga bättring. Men vår fasta vilja, vår kraftigaste föresats att för framtiden undvika hvad som syndigt och felaktigt är, för att helt och hållet egna oss till det rätta, till dygd och gudsfruktan; vår innerliga bön om Din hjälp, för att gifva viljan kraft och föresatsen orubblighet; de skola påtrycka vårt återvändande till Dig, sanningens och uppriktighetens prägel, de skola göra vår ånger och vår bättring till ett offer, hvori Du finner behag. Och Du, o Herre, mild och nådfull, skall förbarma Dig öfver oss, höra vår morgonbön, och bistå oss i att varda från last befriade, så att endast mildhet och endrägt, människokärlek och samvetsro må få rum i våra hjertan. Gif att vi må stå inför Din domstol

skuldfria och rena som morgonrodnaden, och låt oss ur domen framgå förklarade som den uppgående solen. Förläna oss ett sorgfritt, fridfullt och lyckligt lif och låt oss komma i åtnjutande af själens förkofran i dygd, gudsfruktan och fromhet, intildess vi ingå i ett bättre lif, då Du oss hemkallar till delaktighet i det eviga ljusets salighet.

Amen.

Försoningsdagens förmiddag.

Hör mig, Fader i himmelen, i denna andaktens stund, den vi helga åt minnet af den herrlighet och prakt, den vördnad och helighet som omgaf gudstjensten vid den tid då Israels folk ännu innehade den jord Du hade gifvit det, och Din helgedom, tempel och altar, ännu strålade i full glans och skönhet. Då stod ypperste presten vigd och smord till Din heliga tjänst, klädd i sitt embetes heliga skrud, i spetsen för den fromma och botfärdiga menigheten, uppsändande offerlågor och rökelsedoft till Din ära, och affärdande syndaboken som bar folkets skuld, till öknen. (*) Intagen af den fruktan och vördnad, som det höga kallet ingaf den offerande, inträdde han i templets allra-

(*) 3 Mose B. 16: 22.

heligaste, att förrätta dagens tjenst och att i Ditt namn förkunna Dina barn försoningens säll- och saliggörande budskap; och hela menigheten böjde knä och emottog sällhetsropet, glödande af andakt, tacksamhet och glädje.

Skåde vi tillbaka på denna forntid, fäste vi tanken vid detta en gång blomstrande, länge sedan förflutna lycksalighetstillstånd, så framställer sig för vår själ orsaken af denna herrlighets förfall i hela sin förkrossande gestalt. Öfverträdelser, synder och laster bragte olycka öfver våra förfäder, och framhjärdande i synden afvände från dem vår himmelske Faders förbarmande. De sågo helgedomen trampad under härjarens fötter, och de som öfverlefde förödelsten, fördrefvos ifrån fädernejorden i elände.

Vårt hjerta blöder vid dessa minnen; men blödande erkänner det, att Din straffdom, Allsmäktige, var rättvis då, var det i alla tider, och är det ännu då Du hemsöker oss för våra afsteg ifrån Din väg, då Du straffar oss för öfverträdelse och synd. Ty i stället att alltid fly den, med ögat riktadt på de qual och plågor som följde i dess spår, bortvända vi vår håg och vår tanke ifrån minnestecknen af Ditt finger och

hopa med hvarje timma och hvarje stund skuld på skuld, och med dem orsak på orsak till sjelfanklagelse inför Dig. Ja, o Herre vår Gud! vi anklage oss för vårt ofta förstockade, Ditt ord motspänstiga sinne; vi anklage oss för vår svaghet i tron och förtröstan på Dig; vi erkänne, att vi genom vårt förvällande äre ovärdige Din nåd och barmhertighet (*).

Dock — Du, Fader i himmelen, Du som känner människokraftens vanmakt och det svaga och förgängliga i människans förnuft, insigt, beslut och föresatser; Du ihågkommer ock att Du har skapat oss af mull och har format oss af jordiskt ämne; att Du tillmätt oss våra lefnadsdagar med inskränkt mått, och att vår tillvaro på jorden är inför Dig såsom ett intet. Derför, om ej Du bistår oss, om ej Din hjälp ger styrka åt vår ånger, kraft åt vår bättring, så förrinna de och bortflyta till intet, i verdens och lifvets dåraktiga hvimmel; liksom vax framför elden, bortsmälta de i lågan af de lidelser och den sinneslust, vid hvilka jordavarelsens stoft är fjättradt. Derför skall, utan Ditt bistånd och utan Din hjälp, afvikelsens garn snärja oss och ej finna motstånd då det drager oss

(* Dan. 9: 4—11.

till syndens djup. Och därför och för Din barmhertighets skull, undandrag oss ej Din himmelska nåd; understöd Dina svaga, i ånger och botfärdighet Dig tillbedjande barn, och tag emot deras tårar, deras bön och deras undergifvenhet såsom offer, Dig ej mindre behagligt än de offer hvilka fordom bragtes på Ditt helgade altar. Låt vårt bröst vara den helgedom som Du till Din boningsplats väljer, och vår odelade hängifvenhet till himmelens ende Gud, den offertjenst vi förrätta. Gif oss försoning på denna heliga, försoningen vigda dag; öppna våra hjertan, upplys vårt sinne, gif klarhet åt vår själs öga och böj vår vilja att vi ej må åstunda annat än det rätta, det goda, det som Dig behagar, och derigenom hugnas med Din välsignelse och Din frid, nu och evinnerligen. Amen.

Försoningsdagens eftermiddag.

Evige min Gud, barmhertighetens outtömliga källa, från hvilken mildhet och nåd utvälla! Du räcker faderligt Din högra hand dem till stöd som med ånger vända sig ifrån lastens och öfverträdelsens, som med sann längtan sträfva att hinna bättringens och sällhetens väg; till Dig höjer jag åter min röst

i denna, den heliga dagens tredje afdelning tillhörande andaktsstund; till Dig upplyfter jag åter mina händer, medan mitt hjerta uttalar sitt hopp om bönhörelse. Ingen ny bekännelse har jag att aflägga, inga förtjenster att anföra till mildrande af mina fel; men jag tränger till bön och flyr till Dig, liksom barnet flyr till en mild och huldrik fader. Fastän bäfvande vid mångfalden af sina felsteg, aflåter det ändock icke att från morgon till afton bönfalla om tillgift; så nal-kas ock vi Dig, o vår Fader i det höga, hela dagen igenom, alltid i samma medvetande om vår syndighet, alltid med samma bekännelse, alltid med samma bön, med samma undergifvenhet, med samma fruktan, med samma hopp. Oförändradt säger mig mitt samvete, huru jag med otacksamhet vikit ifrån Din läras bana; huru jag varit ohörsam Dina föreskrifter, dem Du oss gaf till sällhet och lycka, till lif och välfärd, till timlig och evig lycksalighet. Och dessa Dina gudagåfvor hafva vi förbytt mot det som oss förderfligt var. Fåfängligheten har så förbländat oss, att vi hafva glömt det upphöjda och omfattat det låga, hafva bortgifvit det heliga och fått det oheliga, hafva vikit ifrån det evigt gudomliga och hållit oss till det

jordiskt förgängliga. Ja, sådant är vårt, genom synden, jemmerfulla tillstånd, att vi inför Dig ej kunna framträda annorlunda än med ett förkrossadt, af ånger och botfärdighet genomträngdt hjerta, med ett, af inre blygd och förödmjukelse betryckt sinne, med ögon som i tårar bortsmälta, med ett bröst som tunga suckar trycka, med ett ansigte som rodnar öfver våra tallösa misstag, med knän som af matthet bäfva, med läppar som darrande röra sig till bön och med händer som höjas bedjande om förbarmande och om tillgift; bönfällande att Du åter ville nådigt upptaga oss och tillvända oss Din huldhet, så att vi må lefva tillgifne Dina salighetsbud och vigda vid Ditt gudomliga ord. Ty, hvem kan likna Dig, o Gud, som så förlåter synd och tillgifver missgerning dem som af Din arfdel återstå; Du fortfar icke alltid i Din vrede, men älskar att vara nådig (*). Redan är större delen af 'dagen förfluten; redan närmar sig solens nedgång; allt mattare och mattare, lik våra genom fastande aftagande krafter, blifva hennes strålar; och ännu, allifrån den tidiga morgonstunden, stå vi inför Dig, intagne af väntan och hopp att vinna Din förlåtelse för de synder och felsteg,

(* Mich. 7: 18.

hvilka vi bekänna oss hafva föröfvat, för de öfverträdelse vi ega medvetande om, förtröstande till Dig, o Herre, såsom barn förtrösta till en mild fader (*), i gudhängifven tro på Din oändliga allgodhet, lyftande den trånande blicken upp till Dig, i hopp att Du ej stöter ifrån Dig den ångrande, att Du icke bortvisar ifrån Ditt ansigte utan bönhörelse den arma förkrossade. Du, som är oändlig i huldhet och nåd, är ju en skyddande tillflykt för den nödstälde, känner ju och hugsvalar dem som på Dig sig förlita; o hjälp oss att sönderbryta lastens ok som vår dåraktighet oss pålagt! hjälp oss att sönderslita de öfverträdelsens snaror hvari vår villa, våra lidelser, snärt oss! Hela Du, o Gud, våra ögons förbländning och förgör vårt hjertas högmod och oböjlighet! på det vår ånger må vara en ånger utan affall, och vår bättring må blifva en bättring utan återsteg; på det vår i dag fattade vilja, våra i dag fattade föresatser, må slå djupa rötter i vårt bröst och förblifva orubbliga i trots af lifvets stormar; på det vi, med luttrad insigt och förklaradt förstånd, må hädanefter välja endast det goda, Dig behagliga, och undvika det onda; på det vi må befinnas värde och

(*) Ps. 103: 13.

värdige att af Dig tecknas till ett lif, okränkt af motgång och betryck, fritt från sorger, bekymmer, qual och lidanden; till ett lif, välsignadt af Guds frid inom och med sällhet och endrägt utom oss; till ett lif som är Guds ära egnadt och som eftersträfvar dygd; så att den inre ro, hvaråt vi gläda oss, då vi kasta en blick på det dagsverk vi helgat Dig i dag, må i fullt mått oss genomströmma, då vi, vid lifvets afton, skåda tillbaka på vårt fullbordade jordiska dagsverk, färdige att ingå i Ditt oförvanskliga rikets eviga lycksalighet. Amen.

Försoningsdagens afton.

Milde Fader och Förbarmare i himmen! Snart är dagen tilländagången, snart har den heliga dag som bådär oss försoning och som uppfyller oss med fruktan och hopp, nått sitt slut; ty djupt i vester står solen. Ännu en timme, och med den är våra kommande dagars skickelse afgjord. Vår tro säger oss, att i Din allvishets råd beslutet då är fattadt, om fortfarande eller upphörande af vårt lif, om lycka eller olycka, om sällhet eller förderf, om fall eller upphöjelse, glädje eller smärta, förtviflan eller lycksalighet skall blifva vår lott.

Våra hjertan slå i ångest, vårt bröst höjer sig under bäfvan och ovisshet, vårt inre genomtränges af aningar och förhoppningar, som hålla själ och kropp i spänd betydningfull väntan. Skola vi träda ur Ditt tempel, skola vi sluta dagen försonade, från synd renade och luttrade, eller kommer Ditt förbarmande öga att oss undandragas, och träde vi, från synd obefriade, åter in i lifvêt för att hopa skuld på skuld, synd på synd? Skall jag, skola de mina alla, på det kommande årets heliga dag ännu vara bland de lefvande och i stånd att inför Dig framträda, eller skola vi, skall någon af oss, då redan hafva öfvergifvit sin jordavandring och vara öfverantvardad grafvens förmultning, likasom många nu äro det, hvilka, i det förra året, delade dagens högtid med oss? Skola vi, om vi då äro bland de lefvande, kunna upplyfta våra hufvuden i fröjd och dygdig renhet, eller skola vi, skuldbefläckade och under sorgens börda, sänka vår blick till jorden? Hvilken lott, hvilken skickelse, hvilket öde oss kan komma till möte? — vi vete det icke, o Herre! ej förmår det svaga stoffet att utgrunda djupet af Dina domslut, och alltför kortsynt är den dödlige att i förväg skåda hvad framtiden bringar.

Dock, Du fordrar ej af menniskan det som hon ej förmår; Du vill att hon skall känna sig sjelf; att hon tager vara på sin vandel och pröfvar den, detta är hvad Du af henne begär. Lydnad, ländande henne sjelf till sällhet, är Dig behagligare än offer, och hörsamhet, främjande hennes eget väl, är Dig en vällukt, mera kär än rökelsers doft. Du åstundar ej att den syndige dör och hemfaller åt förgängelsen, utan vill att han återvänder och uppblomstrar till ett nytt, ett bättre lif; och den som fromt och varsamt vandrar, honom leder Du till den himmelska lycksalighetens bana. Du har uppenbarat för Dina tjenare, profeterna, att ånger och sjelferkännande äro försonande botemedel, och vi hafva framhaft dem och offrat dem med ödmjukhet och ruelse, med vemod och barnslig gudhängifvenhet. Vi hafva inför Dig, o Fader i himmelen, aflagt bekännelsen af våra synder och hafva med uppriktigt hjerta tillstått våra skulder. Vi äro komne till medvetande af, att rikedom icke förmår gifva skydd, och att jordiska skatter icke äro en gagnande tillflygt; att intet af all vår ögonlust följer oss i grafven, och att jordisk höghet icke kan befria ifrån upplösning och förgängelse; att människans högsta upphöjelse

varar knappt *en* natt, och att hon, i den mest lyftade ställning, utan stöd från Dig, svinner hän lik djuret; att endast dygd räddar oss ifrån dödens förfäran, och att endast Du, o Evige och Endaste, Du allena kan bevara oss ifrån att tillintetgöras. Erkännande och bekännande detta, bedje vi och hoppas vi: att Du öppnar oss nådens portar, nu då domens timma stundar och dagen lider mot sitt slut. Med denna bön och i detta hopp, inträde vi åter i verldslifvet, till de bestyr Du oss anvisat, och möta dem med fast vilja och föresats, att använda all vår kraft för att aflägsna oss ifrån syndens och förderfvets stråt; att bannlysa ur vårt bröst hvarje syndig känsla och ur vårt hjerta hvarje tanke mot Din lag; att låta Din lära vara oss rättesnöre för vår bana, och Dina föreskrifter en lysande stjärna på vår väg. Med lit och förtröstan till Ditt heliga, evigt oföränderliga löfte, sluta vi vår andakt, lycksalige i tron och i hoppet att åter vara upptagne såsom försonade och skuldbefriade barn, bland antalet af de fromma som af Dig älskas, och som hafva sin sällhet i Din oändliga alltomfattande kärlek; att Din faderliga himmelska välsignelse oss ledsagar och blifver oss en sällhetens, fröjdens, en-

drägtens och fridens källa. Denna hoppets och tillitens stämma ropar till oss den krönte och vise sångarens ord: gå och ät förnöjd ditt bröd, ty Herren har med välbehag förnummit din gerning och din handling; om blott du håller obefläckad din själs böjelse, så skall hans välsignelses balsam icke tryta ditt hufvud. Ja, i Dig, min Gud och Förlössare, fröjdar jag mig; i Dig och i hoppet på Dig är min glädje. Du är mitt stöd, mitt hopp, min tillflykt i tid och evighet.

Amen.

Löfhyddofesten.

Himmelens och jordens Beherrskare, evige Gud! Din allmakt utbredde fästet öfver jorden och af Din vilja stödjdes och uppehålles den, och hela skapelsen. Din vilja är de betrycktas skydd, och Ditt förbarmande en tillflykt för den ångrande syndaren som sig bättrar. Ja, hvarhelst menniskan och hurudant hennes tillstånd än må vara, hon är vanmäktig och hjälplös om ej Din fadershand beskärmar och beskyddar henne, om ej Din nåd är hennes tillflykt och hägn. Hör mig då, o Gud! hör mig, som i bönen söker skydd och hägn hos Dig; vänd Dig till mig

på denna dag, som vi fira till minne af den tid, då genom Din allmakts verkan Du förde våra förfäder ur Egypten, och ledde dem, under fyratio år i öknen, der hyddor voro deras boningar. Om dagen fördes deras härtåg af den molnstod Din himmelskt skyddande hand dem sände, och om natten bevarade dem den eldstod Din mildhet lät draga framför dem. I den tomma ödemarken vandrade de, som Du då hade utkorat; till spis gaf Du dem Ditt himmelsmanna, och den hårda klippan lät Du för dem blifva till en läskande och uppfriiskande källa. Äfven kött gaf Du dem i öfverflöd; ty fåglar fyllde luften öfver dem, likt sand på hafsbrädden (*). Och med barnslig tro och förtröstan sågo de dagligen Dina gåfvor till möte, och aldrig gäckades deras hopp. Då bistod Herren dem i det öde landet, och i den dystra öknen omgaf Han dem med liffig aktsamhet, bevarade Han dem som sin ögonsten (**). Så, som örnen bevakar sina ungar, skyddade dem med sina vingar; så bevakade, skyddade och förde dem Guds herrlighet och allmakt (***) .

Och nu, o Herre! i dessa dagar, hvilka

(*) Ps. 105: 39, 40, 41. (**) 5 Mose B. 32: 10. (***) 5 Mose B. 32: 11.

inträffa vid skördetidens slut, då det, hvar-med Du mildt och faderligt oss välsignat, insamlas ifrån fältet och hemföres; då vi med rörda hjertan höja mot himmelen det tacksamma ögat och glädes åt hvad Din miskund har gifvit; — på dessa samma dagar fira ock vi en tacksamhetens högtid vid minnet af det förflutna, en tacksamhetens högtid för hvad Du hittills oss gifvit och dagligen gifver; upplyfte ock vi våra händer i bön till Dig, o Gud, att Du ville rena våra hjertan till Din dyrkan, till dygd och gudsfruktan, så att vi må vara värdige Dina gåfvor, värdige de bud Du oss gaf.

Låt, o himmelens Herre, denne hyddornas fest vara oss en ständig påminnelse, att detta lif är en pilgrimsfärd, en förberedelse till en bättre evighet, hvarest vi, förklarade, skola ingå i Guds hus, för att "blomstra i Herrans förgårdar" (*); låt Din mildhet och Din nåd vara oss skydd och hydda och hägn; låt Din läras heliga ord vara det tält, under hvilket vi må vara fredade för villa och felsteg på vår vandring genom lifvet; gif att vi, hvar gång vi fela, snart må taga vår tillflykt till botfärdig ånger, så att, skyddade af den, vårt hjerta må ledas till det

(*) Ps. 92: 14.

bättre och bevara oss ifrån nya felsteg; på det vi må kunna ostördt sträfva att förtjena Din himmelska välsignelse, fröjdas vid den i endragt och frid, och med Din hjälp ega hopp att kunna på oss använda Psalmistens ord: Han skyddar mig uti sin hydda på nödens dag, döljer mig i sitt tälts innersta, sätter mig på hög klippa. Herren är min styrka och min sköld; på Honom förlitar sig mitt hjerta, nu är jag hulpen. Derföre jublar mitt hjerta, och jag vill, med min sång, lofva Honom. Amen.

Trons hufvudstycke.

(Från Hebreiskan.)

5 Mose Boks 6: 4—9.

Hör Israel: Herren vår Gud är en Ende och Enig Gud! Och du skall älska Gud din Herre, af hela ditt hjerta, af hela din själ och med hela din kraft. De ord som jag i dag anbefaller dig, skola förblifva i ditt hjerta; och du skall inskräpa dem hos dina barn, och du skall tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går ute på vägen, när du lägger dig och när du uppstår. Du skall binda dem till tecken på din hand och

de skola vara dig till pannbindel mellan dina ögon. Skrif dem på dörrposterna af ditt hus och vid dina portar.

**De 13 troselmenterna, efter
Maimonides.**

(Från Hebreiskan.)

1. Pris vare Gud, den store, evigt lefvande!
Han är, men Hans tillvaros gräns är tiden ej.
2. Han *enig* är, och ingen enhet honom lik; outransaklig är Hans *enhet*, utan gräns.
3. *Ej har Han kroppslig form, ej heller är Han kropp;*
ej liknar Honom någon uti helighet.
4. Han redan *var*, förinnan något skapadt var;
Han alltings *upphof* är, men *sjelf* ej *upphof* har.

5. Han världens *Herre är, och alla varelsers;*
Hans välde och Hans makt derom ge vitt-
nesbörd.

6. *Han gaf Sin profetias anda* åt de män
som Han utvalt, som af Hans glans be-
strålades.

7. *I Israel uppstod, lik Mosche,* ingen mer,
profet som han, — som skådade Guds herr-
lighet.

8. *Gud sanningsläran gaf Sitt folk, ige-
nom den*
som *Hans profet var, var den trogne i Hans hus* (*).

9. *Gud byter icke om Sin Lag, i evighet;*
mot någon annan aldrig Han utbyter den.

10. Han *skådar och Han känner vårt för-
doldaste;*
Han ser, vid tingens början, det som slutet blir.

(*) 4 Mose B. 12: 7.

11. *Den fromme vedergäller Han, som verket är;*
och *hädarn får sin lön* för onda gerningen.

12. Vid *tidens slut, den smorde Han skall sända, att*
förlossa dem som hoppfullt vänta frälsningen.

13. *De döda skall Gud återlifva i Sin nåd.*
Pris åt Hans namn, det höga, i all evighet.

Bön.

(Från Kaldeiskan).

Välsignadt vare Ditt namn, o Herre, prisadt vare Ditt Majestät och Ditt rike! O, att Du alltid måtte finna välbehag i Israel, Ditt folk; att Du ifrån Din helgedoms boning måtte förkunna det den rätta befrielsen och låta Ditt salighetsljus utströmma öfver oss och barmhertighetsfullt bönhöra oss. Gif, o Gud, att vi må ärfva ett lycksaligt lif, att vi må räknas till de rättfärdige, och att Ditt förbarmande och Din misskund må komma öfver oss och öfver all Ditt folk. Du är det, Fader i himmelen, som närar och uppehåller alla, som regerar

öfver alla, som herrskar öfver konungar; Ditt är riket. För Dig, o helige Gud, knäböjer jag, och vördar i alla tider Din och Din läras herrlighet; ej förlitande mig på människor, ej förtröstande på de mäktige, utan endast på Dig, himmelens Gud. Ty Du är sanning, Din lära sanning, Dina profeter sanna, Du visar oändlig huldhet och nåd; Dig anförtror jag mig, och Ditt heliga namn till pris uppstämmer jag lofsånger. Låt o Gud, mitt hjerta öppnas för Ditt bud; bönhör hvad detta hjerta och hvad alla hjertan i Israel önska godt, och låt det lända till lif och till frid! Amen.

Bön om ödmjukt sinne.

(Från Hebreiskan.)

Min Gud! bevara ifrån ondt min tunga,
och mina läppar från oredligt tal.
Mot dem som smädelser emot mig slunga,
gif att min själ blir lugn, ödmjuk vid qual.
Mitt hjerta öppna, Herre, för Din lära
och låt mig ifrigt följa Dina bud.
Led dem, som ondt i sinnet mot mig bära,
till bättre tankar Du, o gode Gud.

Låt alltså ske, Ditt heliga namn till ära;
att stärkas må de som Dig hålla kär.
Låt alltså ske, för värdet af Din lära,
och sänd Din hjälp oss, var oss alla när.
Låt mina ord, och hvad mitt hjerta tänker
behaga Dig, min Gud och Skapare;
Du, som i himlens höjder friden skänker,
gif oss Din frid, Du, min Förlössare!

Amen.

**Daglig bön, sammansatt af
versar ur skriften.**

(Från Hebreiskan.)

Dig anropar jag, o Gud, hör mig; böj
till mig Ditt öra, förnim min bön. Gif att
i rättfärdighet jag må skåda Ditt anlete,
och låt mig, då jag vaknar, mättas af att
Dig betrakta. Ty jag har min tillit till
Dig, Herre, bekänner att Du är min Gud.
Hör min bedjande röst när jag till Dig ro-
par, när jag utsträcker min hand mot Din
heliga boning. Dig, Herre min Gud, an-
ropade jag, och Du helade mig. Jag ropar
Dig, o Gud, uppsänder min bön till Herren.
Låt Ditt anlete lysa öfver Din tjenare; Din

nåd vare min hjälp. Ty till Dig, o Gud, står mitt hopp, Du svarar, o Herre min Gud. Hör min bön, o Gud, och förnim mitt rop; bortvänd Dig ej ifrån mina tårar. Hör mig, och förbarma Dig öfver mig, och var min hjälp! Amen. (*)

Bordsböner.

(Efter Hebreiskan.)

Före maten.

1.

Gud, som brödet bringar fram ur jorden, Du, hvars röst till oss från Sinai ljud, som din vilja kungaf i de orden: "ät uti ditt anlets svett ditt bröd;" (**)
vi förtröstansfullt till Dig oss vända när vi i vårt värf oss möda ge;
bedje, Fader, Dig, att Du må sända oss Din himmelska välsignelse.
Sedan gläds vi åt hvad Du oss gifvit, njuta det, i lydriad af Ditt bud;
ty, så står uti Ditt ord det skrifvit:
ät och mätta dig och pris din Gud. Amen.(***)

(*) Ps. 17: 6, 15; 31: 15; 28: 2; 30: 3, 9; 31: 17; 38: 16; 39: 13; 30: 11. (**)
1 Mose B. 3: 19. (***) 5 Mose B. 8: 10.

2.

Dig, gode Gud, Dig prisar jag,
att Du mig föda ger hvar dag;
att allt hvad godt och nyttigt är,
Du, mild och nådrik, oss beskär.
Ja, milde Gud, jag tackar Dig,
och njuter hvad Du gifvit mig.

3.

Du öppnar, Gud, Din milda hand
och närer riken, folk och land;
pris Dig, för att Du bröd mig ger;
pris för hvar nåd Du mig beter.

4.

Fader, Gud i himmelen,
Du, hvars hand oss alla mättar,
Du, hvars nåd all börda lättar,
o låt ej välsignelsen
uteblifva, då vi här
njuta hvad oss gifvet är!

5.

Gif välsignelse, o Gud,
åt den spis som Du mig skänker;
gif att alltid jag betänker

rätt att hålla Dina bud;
och att tacksam vara för
allt det goda Du mig gör.

Efter maten.

6.

Gud, från skyn Du manna sänkte,
att förfädren gifva bröd;
mig ock dagligt bröd du skänkte,
vände bort från mig all nöd.
Hjertats offer jag Dig bär,
ty vår hjälp Du var och är.

7.

Af de gåfvor som Du gifvit
har jag njutit nu, o Gud!
Glad jag tackar Dig, ty skrifvet
står det så uti Ditt bud:
när Du mättat hungrens kraf,
pris Din Gud, som födan gaf.

8.

Åter Din nåd har stärkt min kropp;
o, låt min själ det aldrig glömma:
hvar dag förnyar Du mitt hopp,

hvar dag välgeringar från Dig strömma.
Gif, milde Fader, den hungrige bröd,
hjelp hvar som lider, ur sin nöd!

9.

Du med gifmild hand oss närde
Gud, ty prisar Dig min själ.
Fader! låt, hvad vi förtärde
lända till vårt gagn, vårt väl;
och låt oss ej glömma den
som ej stillat hungren än.

10.

Tag, o Gud, hvad jag kan gifva
för det goda Du mig gaf.
Låt mig dygden trogen blifva,
undfly synd intill min graf.
Från Din hand, o låt mig få
hvad jag tarfvar, att jag må
skärf från men'skohand undgå!

Efter Hebreiskan.

Efter maten.

Låtom oss, för hvad i dag vi njutit
och för hvad vi njutit alla dar,

prisa Herren, ur hvars hand det flutit,
prisa Den, hvars mildhet slut ej tar.
Af Din stora nåd vi näres alla;
Du med Fadersöga till oss ser;
derför vi Din allmakts namn påkalla,
bedje, att Du dagligt bröd oss ger.
Utur träldomsoket Du oss förde,
slöt med oss Ditt heliga förbund;
tacksamhetens bön Du alltid hörde:
o, så hör oss ock i denna stund!
öppna oss Din hand, — hvad vi behöfva
gif oss Du; fräls oss från nödens band;
gif, o Gud, att aldrig vi må pröfva
mildhetsskärfven ifrån men'skohand!
Låt din glans från oss ej bort sig vända
som i Zion fordom strålade;
och må Din välsignelse Du sända
alla som här äro samlade!

Aftonböner.

1.

I Guds hand befaller jag
själ och kropp, hvar natt, hvar dag (*).

(*) Ps. 31: 6.

Har, o Gud, jag skydd från Dig,
då kan ingen skada mig.

2.

Gif, o Gud, att sömnens ro
kraft och helsa mig må gifva;
stärk min själ uti sin tro,
att jag alltid from må blifva;
och i morgon gif att jag
njuta må en lycklig dag!

3.

Tack, o Gud, för Du mig ger
sömn och hvila, helsa, styrka;
låt mig alltid tacksamt dyrka
Dig, som nådigt till mig ser.

4.

Hvilans stund nu väntar mig;
men förinnan jag den njuter,
hjärtat sig i bön utgjuter,
milde, gode Gud, till Dig.
Skydda mig, Du är mitt hopp;
stärk mig Gud, till själ och kropp!

Morgonböner.

1.

Mörka natten är förliden,
dagens ljus är åter när;
tack, o Gud, för hvilotiden,
tack, för att jag vaken är!
gif, o Gud, att jag i dag
lefva må Dig till behag!

2.

Gud, som mig ur sömnen återväckte,
som mig skyddat har, Dig har jag kär.
Under hvilan intet mig förskräckte,
derför tacksamt offer jag Dig bär.
Lär mig, Gud, den väg som jag bör gå,
att Din nåd jag värdig blifva må!

3.

Du i min sömn bevarat har
mig ifrån ondt och ifrån smärta;
högt prisar Dig, o Gud, mitt hjerta,
för Du så god emot mig var,
och tacksamt lofva Dig vill jag
för hvad Du gifver mig i dag.

4.

Sömnens tyngd borttog Du från mitt öga,
åter jag Din sköna dag kan se;
pris Dig, milde Fader i det höga,
som mig i min hvila skyddade;
som mig väckt, att denna dagen njuta,
låt mig den, o Gud, ock lyckligt sluta!

Bön för Konung och Fosterland.

Allsmäktige Gud, verldarnes Herre! Du som är Konungarnes fasta stöd, nådens, mildhetens och vishetens källa, mäktig att tilldela Furstar hvad dem tarvas för att med vishet regera, skydda Lag och Rätt, värna Herrans frid på jorden och bereda lugn och lycka; förlän Ditt gudomliga skydd och bistånd åt vår älskelige Konung, detta landets Fader; förläng Hans dagar och krön Hans verk med framgång! Välsigna Konungens högtälskade Gemål, Drottningen, Hennes Kongl. Maj:t Enkedrottningen, Hans Kongl. Höghet Kronprinsen, Deras Kongl. Högheter Arffurstarne, den Kongl. Prinsessan samt hela det Kongl. Huset! Välsigna Riksstyrelsen

och alla trogna Embetsmän, och ingif dem vilja och förmåga att främja landets väl! Välsigna detta vårt kära fosterland, att endrägt och frid må förena alla dess innebyggare, ljus och kunskap upplysa alla som i landet bo, och dygd och gudsfruktan vara Folkets lifskraft, kärlek till Konung och Fosterland Folkets arfdel! Gif, o Gud, Din välsignelse åt landets alla nyttiga anstalter och åt alla som om dem hafva vård; åt alla som verka godt för upplysnings spridande; för utbredande af ljus i Ditt gudomliga Rike, sanningens Rike.

Vi bedje om välfärd för hela menskligheten, på det alla må tillbedja och vörda Dig, som är den sanna Guden; låt Din välsignelse vara öfverallt hvarest Ditt namn åkallas; låt kärlekens och fromhetens band omslunga alla, låt fröjd och frid bo inom alla och kring alla! Och dem, hvilka Din Vishet pålagt lidanden; — o, att Du ville sända dem en stråle att Dig erkänna och deri finna lindring! Vi bedje, o Herre, för alla betryckta och sörjande, för sjuka och döende; aftorka, barmhertige Gud, de lidandes tårar, stilla de betrycktas suckar, gif tröst och ro åt den sorgbundne, och låt den bedjande aldrig sakna förtröstan och frid!

Hör oss, milde Fader, bönhör oss för
Ditt heliga namns skull! Dig tillhör tack,
pris och lof, från evighet till evighet, amen'

Dauids Psalmer.

1.

1. Säll den, som icke ingår i de ogud-
aktigas råd,
och icke stadnar på syndares väg:
som icke satt der bespottare sitta.

2. Som endast till Guds lag har begär
och som i Hans lag forskar dag och natt.

3. Han är såsom ett träd, planteradt vid
bäcken,
hvilket bär frukt i rättan tid,
och hvars löf ej vissna;
allt hvad han gör, det lyckas.

4. Icke så de ogudaktige;
ty de äro såsom agnar,
hvilka vädret bortdrifver.

5. Derför bestå icke de ogudaktige i domen;
syndare icke, i de rättfärdigas församling:

6. ty Gud känner de rättfärdigas väg;
men de ogudaktigas väg förgås.

S.

1. Herre, vår Gud!
huru mäktigt är Ditt namn öfver hela jorden,
Du, hvars majestät återstrålar på himmelen.

2. I barnens och i de spädas joller har Du
grundat en makt
emot dem som Dig smäda;
för att tillintetgöra fienden och den hämdgirige.

3. Betraktar jag Din himmel,
Dina fingrars verk;
solen och stjernorna, som Du har insatt;

4. Hvad är då menniskan,
att Du ännu tänker på henne;
jordens son,
att Du ännu vårdar Dig om honom?

5. Att Du har satt honom föga efter
englarna,
har krönt honom med ära och smycke.

6. Du sätter honom till Herre öfver Dina
händers verk;
lägger allt för hans fötter:

7. Fåren och boskapen all,
ja ock de vilda djuren på marken:

8. Fågeln i luften och fiskarne i vattnet.
Han färdas öfver hafvets böljor.

9. Herre, vår Gud!
huru mäktigt är Ditt namn öfver hela jor-
den!

11.

1. Gud, den Evige, är mitt skydd!
Hvarför då sägen j till min själ
fly på bergen, fågeln lik?

2. Se, hur de gudlöse bågen spännt,
huru, vid strängen, de pilen lagt,
redlige hjertan i dunklet att nå.

3. Störtade samman skyddsvärnet nu,
hvad blefve då den rättrådiges lott?

4. Gud i sitt heliga tempel är,
sin thron i himmelen Herren har;
dock ser Hans öga, när Hans blick
pröfvande alla människobarn.

5. Gud pröfvar den rättfärdige,
och hatar hädarn och våldets vän.

6. Han störtar, på de onda, ljungeld ner,
ger glödvind, svafveleld dem till del.

7. Ty Herren är rättvis, har rättvisa kär,
och redlighet skådar med välbehag.

15.

1. Hvem, o Gud, får bo i Ditt tält?
hvem hvila på Ditt heliga berg?

2. Den som redlig vandel förer,
öfvar rättfärdighet,
och af hjertat talar sanning;

3. Hvars tunga ej förtalar
som aldrig gör ondt sin nästa
och aldrig smäddar sin medmänniska;

4. Som ej aktar de föraktlige,
som ärar de gudfruktige,
som sig till skada svär och ändock håller;

5. Som utan ocker lånar ut penningen,
och omutlig, skyddar oskulden.
Den så gör, skall alltid bestå.

16.

1. Bevara mig, Gud! jag söker skydd
hos Dig.

2. Jag sade till den Evige: du är min
Herre,
är min sällhet; intet är som öfvergår Dig,

3. för de heliga i detta land.
Huru högt förtjusas jag åt dem!

4. De som ila efter andra, öka blott sitt ve;
jag vill ej deras blodiga offervin,
vill ej bära deras namn på mina läppar.

5. Den Evige är min goda andel, min kalk;
Du har valt lotten för mig;

6. Ljufligt är det som blef mig till del,
och kär är mig min egendom.

7. Nu prisar jag den Evige, som råd
 mig gaf:
äfven under nätterna, vid inre lidanden, —

8. har alltid jag den Evige för ögon.
Han står mig bi; ej kan jag vika.

9. Derfor gläder sig mitt hjerta, och min
 ära fröjdar sig: —
sjelfva min kropp skall hvila säkert,

10. Ty Du lemnar ej min själ till pris åt
grafven;
Du låter ej Dina fromma se förgängelse.

11. Du kungör mig lifvets väg.
Inför Ditt ansigte är glädje i fullt mått;
i Din högra hand evig sällhet.

19.

1. Himlarne förtälja Guds ära,
och fästet förkunnar Hans händers verk.

2. Från dag strömmar öfver till dag,
denna lära,
och en natt ger den andra kunskap derom.

3. Ej är det en lära, ej ett ord
hvilkas röst ej höras:

4. Öfver hela jorden ljuder deras klang;
till verdens ända, deras föredrag; —
derhän, hvarest Han satt solens tält.

5. Och hon framgår ur det, som en brud-
gum ur sin kammare,
fröjdar sig, lik hjelten, att genomlöpa banan.

6. Från himmelsgränsen utgår hon,
gör sitt kretslopp till den åter,
och intet blir för hennes strålar bortgömdt.

7. Guds lära är fullständig, vederqvicker
själen.
Guds vittnesbörd är sannfärdigt; gör enfald vis.

8. Rätta äro Guds befallningar; fröjda hjertat.
Guds bud äro klara; upplysa ögonen.

9. Herrens dyrkan är ren; består i evighet.
Guds domar äro sanning; allesamman rättvisa:

10. önskvärdare än guld och kostlig malm,
och ljufvare än sötaste honing.

11. Jemväl är din tjenare varnad genom dem;
att dem iakttaga, medför stor lön.

12. Medvetlösas fel, — ho kan märka dem?
rena mig ifrån de synder jag icke varse blifver.

13. Från uppsåtliga synder, håll ock fjer-
ran Din tjenare;
låt dem ej råda öfver mig,
då kan jag, för större missgerningar fri,
närma mig fullkomligheten.

15. Låt Dig täckas
min muns tal
och mitt hjertas tankar
o Evige, min klippa och min förlossare!

29.

1. Hembären Herran,
j furstesöner,
Hembären Herran
ära, triumf.
2. Hembären Herran
all Hans namns ära.
Tillbedjen Herren,
i helig skrud.

3. Herrens röst rullar
fram öfver vågen,
Majestätets Herre
stormar på haf.
4. Herrens röst mäktig;
Herrens röst herrlig;
5. Herrens röst bryter
cedrarnas stam,
Och Herren splittrar
Libanons cedrar,
6. Låter dem hoppa,
ungboskap lik.
Libanon, Sirion —
(ur sina fästen
rycks, och sig tumla)
som fåle i språng.
7. Herrens röst slungar
flammande ljungeld;

8. Herrens röst skakar
öknens gebit,
öknen i Kadesch
bäfvar för Guds röst.
9. Guds röst uppjagar
hinden i skog,
och löfven falla.
Men i Hans Tempel
allt, allt omtalar
Guds Majestät.
10. Gud (på sin thron) satt
vid syndaflo den;
sitter der evigt,
Herre och Kung.
11. Herren vill styrka
sitt folk förläna;
Gud skall välsigna
sitt folk med frid!

67.

1. Herren gifve nåd oss och välsignelse!
Oss upplyse ljuset af Ditt anlete!
2. Att Din väg på jorden kunnig varda må,
alla folkslag lära att Din hjälp ernå;
3. alla stater gifva hyllning Dig, o Gud,
alla egna endast Dig sin lofsångs ljud;
4. alla jubla, för Du skipar rättvis Lag,
jordens folkslag leder, efter Ditt behag;
5. ja, må alla stater hylla Dig, o Gud,
alla egna endast Dig sin lofsångs ljud!
6. Landet, må det ymnigt sina skördar ge;
Gud, vår Herre, gif oss Din välsignelse!
7. Din välsignelse Du gifve oss, o Gud,
och all verlden vörde Herren och Hans bud.

103.

1. Lofprisa Herren, o min själ;
mitt inres djup, Hans heliga namn!
2. Lofprisa Herren, o min själ;
glöm ej Hans välgerningar!
3. Se! all din synd förlåter Han;
din sjukdom all, den helar Han;
4. Från undergång Han frälsar dig;
med kärlek, misskund, kröner dig;
5. Han mättar dig med salighet;
ger dig ny ungdom, örnen lik.
6. Rättvisa gör Han, Herren Gud;
rätt åt den orätt lidande.
7. Han Mose sina vägar lärt,
sin gerning, den gudfruktige.

8. Barmhertig Herren är, och mild;
långmodig och omätligt god.
9. För evigt Han förtörnas ej;
evinnerlig Hans harm ej är;
10. Ej som vi syndat gör han oss,
Vår missdåd vegegäller ej.
11. Ty högt som himmel är från jord,
är nåden rik, gudsdyrkaren.
12. Långt, som från öster vester är,
bortfjernar Han vår skuld från oss.
13. Som fadern öfver sina barn
förbarmar sig, så Herren är
barmhertig' sina dyrkare.
14. Ty Han vår tillkomst känner, vet
och mins vi äro endast stoft.
15. Lik gräset men'skans lefnad är:
som fältets blomma frodas hon;

16. rörs af en fläkt och vissnar hän,
förotan spår att hon var till.
17. Men Herrens nåd evinnerligt
når dem som frukta, älska Gud,
18. Hans mildhet, deras barnabarn
som fästa sig vid Hans förbund
och verksamt tänka på Hans bud.
19. Gud har i himlen ställt sin thron
och öfver allt regerar Han.
20. J, Herrens Englar, prisen Gud!
j, hjeltekrafter, lydande
fullsträcken budet af hans ord!
21. J, Herrens härar, prisen Gud,
och j, Hans viljas tjenare,
och all Hans verk, gif Herren pris!
22. Ja, hvar Du herrskar, öfverallt
lofprisar Dig min själ, o Gud!

104.

1. Prisa Herren, o min själ!
Gud, min Gud, hur stor Du är;
klädd i majestät och glans.
2. Han ljus som mantel kring sig hvärfvt;
lik tält Han utspänt himlarne;
3. med vatten sina salar hvälfvt.
Han skyarne gör till sin vagn;
på vindens vingar färdas fram.
4. Han andar har till sändebud,
eldslågor har till tjenare;
5. har jorden fäst at vid dess grund;
everdligt den ej rubbas må.
6. Du djupet, som med täcke höljt,
och öfver bergen vattnet står;
7. dock flyr det undan för Ditt hot
och bäfvar för Din åskas röst;

8. sig berghögt höjer, sänks till dal,
till stället Du bestämt för det;
9. ej öfverstigande den gräns
Du satt; ej åter någonsin
det jorden öfverhölja skall.
10. Till bäckar leder källor Du,
som mellan bergen flyta fram
11. till dryck åt markens alla djur, —
att släcka vildåsnornas törst.
12. Och luftens fåglar öfver dem,
i ro, ge sång från löfvad qvist.
13. Ifrån Din högsal vattnas berg;
af Ditt verks frukt Du mättar land.
14. Gräsvext ger Du för boskapen,
säd, genom menniskoarbete,
att bröd ur jorden draga fram,

15. och vin, som fröjdar människans själ,
och olja, åsynglädjande;
då brödet närer hjertats kraft.
16. Så frodige stå Herrens träd,
de cedrar uppå Libanon,
af honom sjelf planterade;
17. der fåglar bygga sina bon.
I granen storcken näste har;
18. på höga berg stengetter trifs;
kaninens tillflykt klyftan är.
19. Att skifta tid, Du månen gjort,
och solen vet sin banas lopp.
20. Du mörker bringar, och det blir natt.
Nu skogens vilddjur svärma kring:
21. unglejon ryta efter rof;
sin föda fordrande af Gud.

22. Men, upp går solen, hädan de,
i sina kulor att lägga sig.
23. Ut, att arbeta, går menniskan då,
till verksamhet intill aftonen.
24. Hur stora Dina verk, o Gud!
Du alla har med vishet gjort;
full af Ditt goda jorden är.
25. Se Hafvet der, så stort, så vidt,
hur der det hvimlar, utan tal,
af små såväl som stora djur!
26. Der gå ock skepp, går krokodil;
Du danat den, att leka der.
27. De alla hoppas att Du dem
i tid skall deras föda ge.
28. Du ger, de samla, Du Din hand
dem öppnar: alla mättas väl.

29. Du vänder bort Ditt anlete,
de häpna; — deras andedrägt
Du från dem tager, de förgås
och blifva åter till ett stoft.
30. Nu sänder Du Din ande ut:
straxt uppstå andra; jorden ock
förnyar sjelfva sin gestalt.
31. Ja, evig ära vare Gud,
med sina verk Gud fröjde sig!
32. Hon darrar, jorden, vid Hans blick;
Han bergen vidrör: de stå i rök.
33. I all min lefnad, Gud jag sjunga vill,
min Gud lofprisa, medan jag är till;
34. mitt qvåde vare Herren till behag;
med Herren fröjda mig, ja, det vill jag.
35. Må synderna försvinna från vår jord,
och ingen ogudaktig mer bli spord!
O du min själ, gif pris den Evige:
Hallelujah!

113.

1. Hallelujah!
Prisen, j Herrens tjenare,
prisen Guds, den Eviges namn.
2. Lofvadt vare Herrens namn,
ifrån nu till evighet.
3. Från solens uppgång till dess nedgång,
vare prisadt Herrens namn!
4. Högt öfver alla folk är Gud.
Hans herrlighet, öfver himlarne.
5. Hvem är som liknar Gud, vår Gud?
som har i höjden ställt sin thron;
6. som skådar ned i jordens djup;
7. som utur stoftet lyfter upp
den arme, och som utur dyn
upphöjer så den torftige,

8. att han får bredvid furstar rum;
ja, bredvid furstar af Hans folk.
9. Den ofruktsam i huset var,
upplifvar Han med modersfröjd.
Hallelujah!

114.

1. När ur Egypten Israel drog,
från folkslag främmande, Jacobs hus;
2. vardt Jehuda Hans helgedom,
och Israel Hans rike blef.
3. Hafvet såg det, och flykten tog;
Jordan vände om sitt lopp;
4. bergen hoppade, vädurn lik,
och höjderna, lik unga lam.
5. Du haf, hvarföre flyktar du?
hvi, Jordan, vänder du ditt lopp?
6. hvarför, j berg, de vädursprång?
hvi hoppen, höjder, j som lam?

7. För Herren bäfva må du, jord,
för Herren, som är Jacobs Gud,
8. som hälleberg till sjö förbytt,
till vattenkällor, klippan hård.

115.

1. Ej oss, o' Herre, icke oss,
nej, ära gif Ditt eget namn,
för kärleken, troheten Din.
2. Hvi skola hedningar säga få:
hvar, manne, är väl deras Gud?
3. Vår Gud, som uti himlen är,
allt hvad Hans vilja är, gör Han;
4. men deras afgudar, silfver, guld,
är verk, som menniskohänder gjort.
5. Mun de hafva, men tala ej;
ögon, men kunna dock ej se;
6. öron, men de höra ej;
näsa, men de lukta ej;

7. de ha händer, känsel ej;
fötter, men förmå ej gå;
ljud i strupen de ej ha.
8. De dem göra, likna dem;
de, som på dem lita, ock.
9. Huset Israel, lite på Gud:
deras hjälp och sköld Han är;
10. Huset Aharon lite på Gud:
deras hjälp och sköld Han är;
11. j gudfruktige, liten på Gud:
deras hjälp och sköld Han är!
12. Gud påtänker, välsignar oss,
välsignar huset Israel,
Han välsignar Aharons hus,
13. välsignar de gudfruktige;
små och stora, (välsignar Han).
14. Den Evige föröke er;
er och edra barn också!

15. Varen Herran välsignade,
himlens och jordens skapare!
16. Himlen, den Eviges himmel är,
men jorden gaf Han Adams barn.
17. De döde prisa icke Gud,
ej alla som gått i grafven ned;
18. men vi skola prisa Herren Gud,
från nu och intill evig tid!
Hallelujah!

116.

1. Jag älskar Herren, ty Han hör
min röst den ödmjukt bedjande.
2. Till mig sitt öra Han böja vill;
anropa vill jag i all min tid.
3. Om mig omfatta dödens band,
helfvetets ångest träffar mig;
om nöd och jemmer gripa mig;

4. vill jag anropa Herrens namn:
rädda Du, o Gud, min själ!
5. Nådig Gud, och rättfärdig är;
allbarmhertig är vår Gud.
6. De enfaldige skyddar Gud.
Utmattad var jag, Han hjälpte mig.
7. Vänd åter till ditt lugn, min själ,
ty Herren vill dig göra väl.
8. Från döden frälste Du min själ;
från tår mitt öga, min fot från fall.
9. Jag inför Herren vandra skall,
uti de land der lifvet är.
10. Jag tillit hade äfven då
jag sade: hårdt jag plågad är.
11. I öfverilning sade jag:
en drömbild människoläget är.

12. Hvarmed motsvara inför Gud
det goda allt, som Han mig gjort?
13. Jag välgångskalken höja vill,
förkunna vill i Herrens namn:
14. hvad Gud jag lofvat, håller jag;
o, skedde det inför Hans folk!
15. I den Eviges ögon är
skattad högt Hans frommas död.
16. Jag Din tjenare är, o Gud,
blott Din tjenarinnas son;
dock lossade mina fjettrar Du.
17. Mitt tackoffer vill jag offra Dig,
och vill åkalla Herrens namn.
18. Gud, mina löften jag hålla vill!
o, skedde det inför Hans folk,
19. i förgårdarna af Herrens hus,
uti Ditt inre, Jerusalem,
Hallelujah!

117.

1. Lofven Herren, j folkslag alla!
Prisen Herren, nationer alla!
2. Mäktigt Hans kärlek öfver oss råder,
och Guds sanning evig är.
Hallelujah!

118.

1. Tacken Gud, ty Han är god;
evigt Hans kärlek varar.
2. Israel förkunne det:
evigt Hans kärlek varar.
3. Aharons hus förkunne det:
evigt Hans kärlek varar.
4. Förkunnan det, Gudfruktige:
evigt Hans kärlek varar.

5. I betryck åkallade jag Gud;
Gud mig svarade, befriade.
6. Gud är med mig, och jag fruktar ej.
Hvad kan menniskan väl göra mig?
7. Gud min hjälp är, och med lust jag ser
ned på mina fiender.
8. Bättre är förtröstan ha till Gud,
än på menniskor förlita sig.
9. Bättre är förtröstan ha till Gud,
än på furstar att förlita sig.
10. Folken alla må omringa mig:
i Guds namn förgör jag dem;
11. må de än så tät omsnärja mig:
i Guds namn förgör jag dem;
12. må de, såsom bin, kringvärma mig,
kring mig fladdra, törnelågor lik:
i Guds namn jag dem förgör.

13. Må de trängas, för att störta mig:
ändock hjälper Herren mig.
14. Gud min styrka och min lofsång är;
ja, min frälsning, det var Han.
15. Glädjerop och segersång
höres i de rättfärdigas tält:
Herrens högre segern ger!
16. Herrens högre upphöjd är,
Herrens högre segern ger.
17. Dö ej, nej, jag lefva skall
att förkunna Herrens verk.
18. Tuktat mig har Herren, men
ej åt döden lemnat mig.
19. Öppnen rättfärdighetens portar mig!
inom dem vill jag lofva Gud.
20. Denne port den Eviges är:
inträda få rättfärdige der.

21. Dig vill jag prisa, som bönhört mig,
och för det min hjälp Du var.
22. Sten, af byggmännen försmådd,
till en hörnsten blifvit har.
23. Detta ifrån Herren är:
i våra ögon underbart.
24. Denna dag har Herren gjort:
låtom oss jubla, glädjas på den!
25. Gud, vi bedje: hjälp oss Du!
Herre, o låt det lyckas!
-
26. Prisad vare den
som kommer i Herrens namn.
Välsignelsens helsning sände
vi eder, ur Herrens hus.
27. Mäktig Herren är
och vårt ljus är Han.
Knyten högtidsoffret
med löf, vid altarshörn!

28. Ja, Du är min Gud,
jag vill tacka Dig;
Herre, Du min Gud,
Dig jag prisa vill:
29. tacken Gud, ty Han är god:
evigt Hans kärlek varar!

121.

1. Upp mot bergen lyfter jag mitt öga.
Hvarifrån skall hjälp mig blifva spord?
2. Han mig hjälper, Herren i det höga,
Han, som himmel skapat har, och jord.
3. Ej din fot Han stappla låter, nej;
Han beskyddar dig och slumrar ej;
4. ej är slumrande, ej sofvande
Israels Beskyddare!
5. Gud, Han är ditt skydd; din högra sida
skuggar Herren, att du ej må lida

6. utaf solglöd, under dagens lopp;
utaf natt, som månen lyser opp.

7. Gud skall dig ifrån allt ondt bevara,
skall din själ beskydda mot all fara.

8. Går du, kommer du, Guds skydd,
Guds frid
lifvar dig, från nu till evig tid.

145.

(Denna Psalm läses vid dagliga Gudstjensten, och inledes, efter gammalt bruk, med följande 2:ne versar samt slutas med en vers ur 115 Psalmen.)

Hell dem som dväljas i Ditt hus,
som städse få lofprisa Dig (*).
Hell folket, som så lottadt är;
ja, hell det folk hvars Gud den är,
som var och är och evigt blir (**).

(*) Ps. 84: 5. (**) Ps. 144: 15.

1. Högt vill, min Gud och Konung, Dig
jag prisa;
Ditt namn välsigna i all evighet.
2. Tillbedja Dig vill jag i alla dagar,
Ditt namn lofsjunga i all evighet.
3. Ja, stor är Herren, och i lof så upp-
höjd,
och outgrundelig Hans storhet är.
4. Från slägte prisas Dina verk, till
slägte,
och om Din allmakts kraft förtälja de:
5. ty vill ock jag Din äras glans be-
sjunga,
och häfderna af Dina underverk.
6. Din underbara allkraft de förkunna;
och jag Din herrlighet omtala vill.

7. Allt prisar minnet af Ditt myckna goda,
och jublar vid Din allrättfärdighet.
8. Allnådig Herren är, och allbarmhertig,
långmodig, och på mildhet ändlöst rik.
9. Vålgörande är Herren emot alla,
Hans misskund råder öfver all Hans
verk.
10. Gud, Dina varelses Dig tacka alla,
och Dina fromma, de välsigna Dig.
11. De glansen af Ditt majestät omtala,
och om Din allmakt underhålla sig,
12. för att Din makt bland menniskor för-
kunna
och äran af Ditt rikes herrlighet.
13. Ditt rike, det är evighetens rike;
Ditt herravälde alla slägter når.

14. De fallande, Gud understödjer alla,
de nedböjda, Han alla rättar upp.
15. Till Dig sig hoppfullt allas ögon vända,
och Du dem näring gifver i sin tid.
16. Din hand Du öppnar, för ur den att
mäta
välgörande, allt hvad som lif har fått.
17. Gud rättvis är i alla sina vägar,
och mild i alla sina gerningar.
18. Gud är när alla, som åkalla honom,
som sanningsfullt till honom höja röst.
19. Han gör hvad de som vörda Honom
önska,
och hörer deras rop, och hjälper dem.
20. Gud vårdar alla dem som Honom älska,
men alla hädare utrotar Han.

21. Guds lof och pris min mun nu skall
uttala,
och hvarje varelse välsigna skall
Hans namn, det heliga, evinnerligt.

Så låtom oss då Gud allsmäktig prisa
från nu till evig tid, Hallelujah! (*)

(*) Ps. 115: 18.

Zions klagan.

(Från Hebreiskan.)

Zion klagar, Zions städer qvida
qvinnan lik, i födslovåndans nöd;
lida qval, som sorghöljd mö plär lida,
då hon gråter ungdomsälsklings död.

Ty palatset föll förutan skoning,
för de synder Zions flock begått;
hädaren har trampat Herrens boning,
härjarns hand har helgedomen nått.

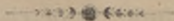
Herrens tjenare, de ha försvunnit;
ljufva sångarn är ej mera kvar;
deras blod har flutit, strömvis runnit,
lik de vatten Zions sköte bar.

Der förr glädjens jubeltoner hördes,
intog mordskri, nödrop deras rum;
Lärohusen — ack! i grund förstördes,
Lagens tolkare är vorden stum.

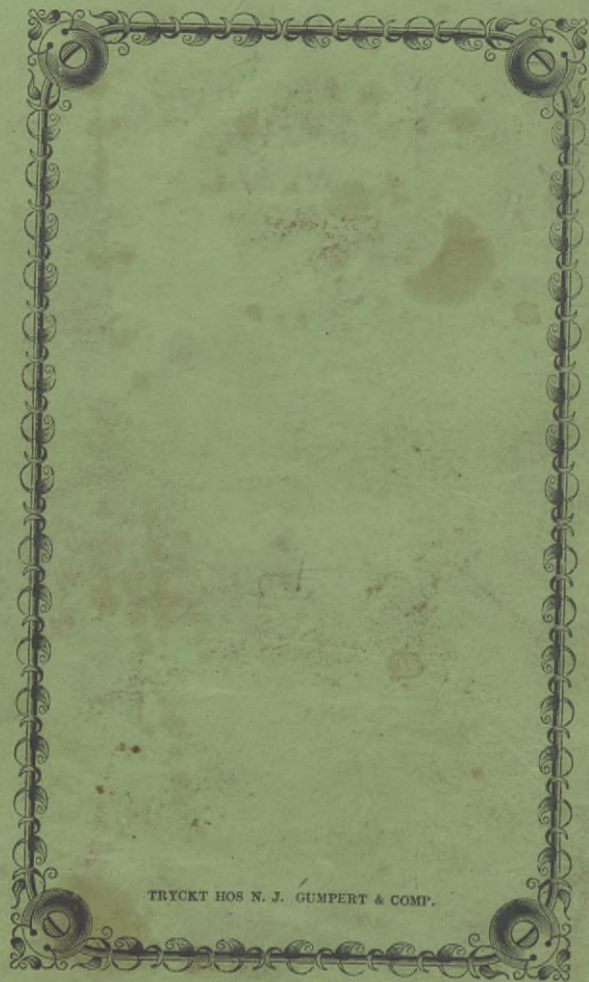
Qualens tand har på de fromma frossat;
plågors furier offer skördade;
späda barnet blef mot klippan krossadt;
yngling, mö, allt — allt de mördade.

För det missdåd Zion bittert gråter,
som i svek förbytt dess raka stråt;
som dess skarors mängd försmäkta låter
under glödhet sol och grymt försåt;

Gråter, att Ditt namn, o Gud! de kränkte
med förmättna ord, otyglad hand;
o, att tröst den sorgbundne du skänkte,
lindring i betryckets hårda band!

TRYCKT HOS N. J. GUMPERT & COMP.

